

- 1/ 70v. prednosta
- 2/ In. tozrik
- 3/ R. f.
- 4/ Orkun!

naša luč

1967 7

SLOVENSKI NOVOMAŠNIKI — V Sloveniji je bilo letos 28 novomašnikov, zunaj Slovenije pa še 5, od njih eden v Belgiji, eden pa v Avstraliji.

KARMELIČANKE V MENGŠU — Nekaj slovenskih karmeličank se je vrnilo iz Avstrije v Slovenijo in se naselilo v cerkvenem gospodarskem poslopiju v Mengšu.

utrip Cerkve

4000 ROMARJEV NA SVETI GORI — Letos je 250-letnica kronanja Svetogorske Gospe. Za začetek slovesnih proslav se je na Sveti gori zvrstilo 4000 romarjev.

MAŠE NA PROSTEM NI SMELO BITI — V Puli je bil prvi evharistični kongres v povojni Jugoslaviji. V cerkvi in na trgu pred njo se je zbralo okoli 7000 istrskih vernikov, kajti pristojne oblasti niso dale dovoljenja za mašo na prostem v areni in za procesijo po nekaterih mestnih ulicah.

NOVI GORIŠKI NADSKOF — Papež je imenoval za novega nadškofa v Gorici dosedanjega nadžupnika v Tržiču (Monfalcone) Petra Cololina. Novi nadpastir je študiral v goriškem malem in bogoslovnem semenišču. Zanimal se je vedno za mladinska in socialna vprašanja. Razume in govori tudi slovensko.

PAPEŽ POTUJE — Papež je šel na pot v Carigrad, predvsem na obisk k patriarhu Atenagori. Atenagora je papeža pozdravil z besedami: „Zoper vse človeško pričakovanje prihaja med nas rimski škof, prvi v časti med nami, tisti, ki nam predseduje v ljubezni.“

50.000 DOLARJEV — Papež je dal osebno pomoč 50.000 dolarjev Palestini, zlasti beguncem. Posebno letalo je odpeljalo zdravila in življenjske potrebščine v Amman.

KRŠČANSTVO COKLA ZA GOSPODARSTVO? — Poljski kardinal Višinski je v pridigi v varšavski stolnici odločno zavrnil trditev, da bi krščanstvo oviralo gospodarski napredek. Prav narodi, kjer krščanska vera nekaj pomeni, so gospodarsko najbolj napredni.

VERA POLJSKE MLADINE — Poljski radio in televizija sta izvedla anketo med 3.000 mladostniki različnih predelov dežele in različnih plasti. Anketa je ugotovila, da je 78 % mladine verne.

KELIHI NAPRODAJ — Angleški kardinal Heenan je naročil svojim duhovnikom, naj prodajo kelihe, monstrance in druge cerkvene posode, v kolikor niso nujno potrebne za bogoslužje, in naj denar dajo za uboge na svetu. Istočasno je prosil vse Angleže, naj na leto dajo 1 procent narodnega dohodka, kar bi zneslo 920 milijonov dolarjev, v isti namen.

UŠTANOVITELJ ZOSIZMA UMRL — Belgijski kardinal Cardijn je ob smrti postelji svojega očeta sklenil vse svoje moči posvetiti delavskemu vprašanju. V ta namen je ustanovil orga-

nizacijo katoliških mladih delavcev, ki danes deluje po vsem svetu, kjer je vsaj toliko verske svobode, da smejo katoliške organizacije delovati.

GRADITELJI VASI — Pod vodstvom duhovnika De Censija se odpravlja 30 italijanskih zdravnikov, inženirjev, študentov in delavcev v Brazilijo, kjer bodo v pokrajini Mato Grosso zgradili moderno vas: stanovanjske hiše, šolo, bolnico in cerkev. Delo bodo opravili za stonj, tudi vožnjo bodo sami plačali. Organizatorji so morali odkloniti več kot 300 prosivcev.

NADŠKOFJE PROTI VLADI — Pet rodezijskih katoliških nadškofov je ostro nastopilo zoper vladni zakonski osnutek, ki prepoveduje eni rasi nakup zemljišč na ozemlju druge. Obenem pozivajo vse kristjane, naj zavrnejo ta predlog, ki temelji na rasnem razlikovanju, tako nasprotnem evangeljskemu nauku.

21.000 ODGOVOROV — Salzburški nadškof je poslal posebno pismo svojim vernikom s prošnjo, da bi povedali svoje mnenje, želje in spodbude za škofijsko sinodo, ki bo v letu 1968. Prišlo je 21.000 odgovorov.

EVHARISTIČNI KONGRES V EKVADORJU — V Ekvadorju se je vršil četrtni narodni evharistični kongres. Papeža je zastopal Münchenski kardinal Döpfner.

KARDINALI V REVNE HIŠE — Drugo leto bo v Bogotá (Kolumbija) svetovni evharistični kongres. Najbolj revni delavci so povabili kardinale, naj pridejo stanovat k njim, da bodo videli njihovo revščino. Delavci se boje le, da bodo bogatejši sloji mesta to preprečili.

Zadnje upcašanje

Bergmann nam v filmu „Divje jagode“ prikazuje starega moža, ki je na vrhu uspeha in ki se napoti na jug Švedske, da bi tam prejel najvišje univerzitetno odlikovanje. A stari mož polagoma sprevidi, da je po besedah sv. pisma „vse kakor veter“ ... in da je njegovo življenje prazno. V sanjah se vidi obsojenega, ker ni nikdar ljubil. Tedaj mu postane vse jasno in skuša priti v stik z drugimi, jim odpreti vrata. Govori s svojo vzgojiteljico, naredi nekaj preprostih kretenj, ki nam kažejo, da skuša starec prvikrat v življenju gledati na druge ne kot na predmete, ampak kot na osebe.

Tu nastane vprašanje za slehernika: Po čem bomo končno sojeni?

Ne bomo sojeni po moči. Kristus ni polagal posebne važnosti na moč. Rekel je: „Blagor krotkim in ponižnim, zakaj ti bodo deželo posedli,“ ne pa: „Blagor mogočnim tega sveta.“

Ne bomo sojeni po veliki nadarjenosti. Gospod nikakor ne prezira bistrumnosti in človeških darov, a vidi le povečano odgovornost za tistega, ki jih ima.

Tudi ne bomo sojeni po materialnem uspehu. Jezus pove zgodbo o posestniku, ki je sezidal velike lope, prostrane skednje in vanje nakopičil ves svoj pridelek, srečen, da je vse na varnem. „Neumnež,“ pravi Jezus, „še to noč bodo od tebe terjali tvojo dušo, čemu ti bo vse tvoje imetje?“

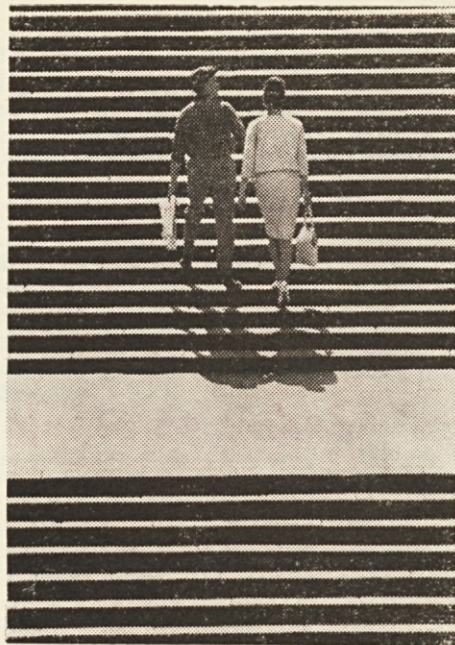
Pravtako ne bomo sojeni po zunanji kreposti. Gospod se je upiral ljudem, ki so imeli samo videz kreposti, ne pa tudi njenega duha.

Ne bomo sojeni niti po veri. Res je vera prvi božji dar, dar, ki odpre vrata v večno življenje. Vendar ima nekdo lahko vero, pa je vsceno pogubljen.

Ne, sojeni bomo po ljubezni. Jezus pravi: „Tedaj poreče kralj tistim, ki bodo na njegovi desnici: Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti. Žejn sem bil in ste mi dali piti. Popotnik sem bil in ste me sprejeli. Nag sem bil in ste me oblekli. Bolan sem bil in ste me obiskali. V ječi sem bil in ste prišli k meni ... Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili.“

Kristus je znal opaziti tudi najbolj ubogega, tudi najmanjše, tudi najbolj zaničevane ljudi.

Ljubezen je naposled edina stvar, ki lahko popolnoma nasiti človeško srce. Vsi desničarski in levčarski politični sistemi, ki ne zadovoljijo te osnovne potrebe, ne vedo za osnovno dimenzijo človeka, ki je v nevarnosti, da umre od omamljenosti v preveč dobro organiziranem svetu, kjer mu ne izkazujejo pozornosti kot osebi.

TUDI LAIKI SO CERKEV

Ko je koncil pojasnil naloge hierarhije, škofov in duhovnikov, obrača svojo misel na položaj tistih vernikov, ki se imenujejo laiki. Vse tisto, kar je bilo rečeno o božjem ljudstvu, se enako nanaša na laike, redovnike in klerike. Vendar pa laikom, naj bodo moški ali ženske, glede na njihov položaj in poslanstvo posebej pripadajo nekatere stvari, katere je treba zaradi posebnih okoliščin našega časa skrbno pretresti.

LAIKI IMAJO POSEBNO NALOGO

Kdo so laiki?

Pod imenom laiki razumemo tukaj vse vernike razen duhovnikov in redovnikov, to se pravi vernike, ki so bili s krstom včlenjeni v Kristusa in s tem uvrščeni v božje ljudstvo. Ti verniki so s krstom na svoj način postali deležni Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe in izvršujejo svoj delež poslanstva v Cerkvi in v svetu.

Kakšne so razlike med duhovniki, redovniki in laiki?

Laikom pripada poseben, njim lasten svetni značaj. Čeprav se namreč duhovniki včasih ukvarjajo s svetnimi zadevami, vendar so po svojem posebnem poklicu v prvi vrsti in posebej določeni za sveto službo. Podobno redovniki s svojim stanom pričajo, da sveta ni mogoče preoblikovati in ga darovati Bogu brez duha evangeljskih blagrov. Laiki pa imajo po posebnem poklicu nalogo iskati božje kraljestvo s tem, da se ukvarjajo s časnimi rečmi in jih urejajo v skladu z božjo voljo. V svetu živé, to je v vseh posameznih svetnih dolžnostih in poslih in v rednih družinskih in družbenih razmerah. Tam jih kliče Bog, da bi z izvrševanjem svoje lastne naloge in ob vodstvu evangeljskega duha kakor kvas od znotraj prispevali k posvečenju sveta in da bi na ta način predvsem s pričevanjem svojega življenja in z žarom svoje vere, upanja in ljubezni razodevali Kristusa drugim. Naloga laikov je torej na poseben način ta, da vse časne stvarnosti, s katerimi so ozko povezani, tako osvetlujejo in usmerjajo, da te vedno nastajajo in rastejo in so po Kristusu v slavo Stvarnika in Odrešenika.

Katera je posebna naloga laikov?

OSNOVNA DOLŽNOST LAIKOV JE TOREJ APOSTOLAT

Zbrani v božjem ljudstvu in v enem Kristusovem telesu postavljeni pod eno glavo, so laiki vsi brez izjeme poklicani, da kot živi udje z vsemi močmi prispevajo k rasti Cerkve in k njenemu neprestanemu posvečevanju.

Apostolat laikov je torej deležnost pri odrešilnem poslanstvu Cerkve. Za ta apostolat jih je vse Gospod določil s krstom in z birmo. Zakramenti, zlasti sveta evharistija, pa podeljujejo in hranijo tisto ljubezen do Boga in do ljudi, ki je duša vsega apostolata. A laiki so poklicani predvsem k temu, da po njih postaja Cerkev pričujoča in dejavna na tistih krajih in v tistih okoliščinah, kjer more Cerkev samo po njih postati sol zemlje.

Poleg tega apostolata, ki je naloga prav vseh vernikov, morejo laiki biti poklicani še na različne načine k bolj neposrednemu sodelovanju pri apostolatu hierarhije. Poleg tega so sposobni, da jih hierarhija pritegne k nekaterim cerkvenim službam, ki naj jih izvršujejo v duhovni namen.

Vsem laikom je torej naloženo častno breme prizadevanja, da bi božji odrešitveni sklep bolj in bolj dosegal vse ljudi vseh časov in vseh krajev na zemlji. Naj jim bo torej povsod odprta pot, da se bodo po svojih močeh in v skladu s potrebami časa tudi oni vneto udeleževali zveličavne dejavnosti Cerkve.

Kaj je apostolat laikov?

LAIKI IN HIERARHIJA MORAJO SPORAZUMNO DELOVATI

Kakor vsi verniki tako imajo tudi laiki **pravico, da od posvečenih pastirjev v obilju prejemajo duhovne dobrine Cerkve**, zlasti pomočke božje besede in zakramentov. Tem pastirjem naj torej razodevajo svoje potrebe in želje svobodno in zaupno, kot se spodobi bratom v Kristusu. V skladu s svojim znanjem, strokovnostjo in ugledom imajo **pravico, včasih celo dolžnost, da povedo svoje mnenje o tistih stvareh, ki zadevajo blagor Cerkve**. Naj se to vedno zgodi resnicoljubno, pogumno in modro, s spoštovanjem in ljubeznijo do tistih, ki po svoji službi predstavljajo Kristusa.

Kateri pravici imajo laiki do hierarhije?

Laiki, kakor vsi verniki, **naj se s krščansko poslušnostjo brez obotavljanja oklepajo tega, kar določijo posvečeni pastirji kot Kristusovi zastopniki**, kot učitelji in voditelji v Cerkvi.

In dolžnost?

Posvečeni pastirji pa **naj priznavajo in pospešujejo dostojanstvo laikov in njihovo odgovornost v Cerkvi**. Radi naj uporabljajo njihov pameten nasvet, z zaupanjem naj jim izročijo naloge v službi Cerkve in naj jim pustijo svobodo in področje dejavnosti. Vlivajo naj jim celo poguma, da se lotevajo del tudi na lastno pobudo. Z očetovsko ljubeznijo in pazljivo v Kristusu naj gledajo na pobude, prošnje in želje, ki jih predložijo laiki. S spoštovanjem naj priznavajo upravičeno svobodo, ki vsem pripada v zemeljski družbi.

Katere dolžnosti ima hierarhija do laikov?

Iz teh zaupnih odnosov med laiki in pastirji je treba pričakovati mnogo dobrega za Cerkev. V laikih se krepi čut za lastno odgovornost, pospešuje se vesela dejavnost in lažje se sile laikov pridružijo delu pastirjev. Ti pa si morejo, podprti z izkustvom laikov, ustvarjati jasnejše in primernejše sodbe tako v duhovnih kakor v časnih rečeh. Na ta način more celotna Cerkev, okrepljena s silami vseh svojih udov, učinkoviteje izpolnjevati svoje poslanstvo za življenje sveta.

Iz knjige dr. Cirila Žebota SLOVENIJA VČERAJ, DANES, JUTRI povzemamo nekaj misli o veri in Cerkvi v Sloveniji. Dovolili smo si nekatere tujke „posloveniti“, da naredimo bravcem branje razumljivejše.

Vera in Cerkev v Sloveniji

Spremenjeno politično ozračje (v Jugoslaviji) po začetku reforme ob koncu julija 1965, ko je kakor za oblaki zahajala zvezda Aleksandra Rankovića, je naposled ustvarilo pogoje, v katerih sta režim in Cerkev našla skupno osnovo za prvo sporazumno pogodbo medsebojnih odnosov. Dne 25. junija 1966 je bil v Beogradu podpisan protokol o dogovoru med Svetim sedežem in zvezno vlado.

Razlage in odmevi ob protokolu

Vsi trije slovenski škofje so 15. avgusta 1966 v verskem listu DRUŽINA objavili naslednje skupno stališče v zvezi s protokolom: „Slovenski škofje smatramo za umestno, da javno izrazimo svoje zadovoljstvo in veselje nad sporazumom o protokolu.“

To upanje je seveda treba razlagati tako, da bo državna oblast v polni meri spoštovala dogovorjeno svobodo Cerkve, ne le v cerkvenem bogoslužju in duhovniški vzgoji, temveč tudi z ozirom na poslanstvo Cerkve, da vsem ljudem oznanja Kristusov nauk in razlaga njegovo npravstveno uporabo za razvoj življenja v času in prostoru vsake republike in naroda Jugoslavije.

Podobne važnosti je tudi neokrnjena in neovirana prostost vernikov, da svoji Cerkvi pri tem delu pomagajo z osebnim sodelovanjem in gmotnim podpiranjem. To je posebno važno v smislu sklepov drugega vatikanskega koncila in pa zato, ker v Jugoslaviji Cerkev še nima dovolj duhovnikov in ne zadostnih dohodkov iz lastnega premoženja.

Bolj oddaljenim opazovalcem razmer v Sloveniji se zdi, da bo posebna preizkušnja protokola predvsem v tem, v koliki meri bo prenehalo dosedanje dejansko delanje razločkov proti praktičnim vernikom. Le če bo tajna policija nehala vohuniti o verski praksi učiteljev, profesorjev, oficirjev in drugih državnih uradnikov in ko verska praksa ne bo več ovira za redno službeno napredovanje in tekmovalno kandidiranje pri volitvah, bo šele mogoče govoriti o dejanski verski svobodi v njenem ožjem, osnovnem pomenu.

Tudi se zdi, da bi morala cerkvena obveza, da se duhovniki vzdrže dejanj svetne politike, veljati ne le za opozicionalne težnje, temveč tudi za režimsko politiko.

Pričakovali bi tudi, da po podpisu novega dogovora Cerkev ne bo več čutila potrebe, da se brani proti besednim izpadom protiverskih ali proticerkvenih pesnikov in pisateljev z obtožbami preko javnih toživcev pri državnih sodiščih, kot se je to zgodilo v primeru Vladimira Gajška, četudi je v tem primeru spričo bližnjega dogovora s Svetim sedežem morda režim sam želel, da s simbolično obsodbo (ki pa je medtem že bila razveljavljena!) pokaže zaskrbljenost nad podžiganjem verskih mrženj in sporov.

Ako bo ločitev Cerkve od države, ki jo novi dogovor uzakonja, izvajana v ozračju svobode in spoštovanja ločenih področij, bo s tem pridobila tako Cerkev kot narodi Jugoslavije.

Nerešena vprašanja

Protokol o sporazumu med Svetim sedežem in zvezno vlado pušča mnoga vprašanja nerešena in neomenjena. Tudi ni v njem dovolj poudarjeno ključno dejstvo, da glavne težave cerkvenega življenja niso toliko v zveznih in republiških ustavah in zakonih kot v terenskem kršenju in oviranju ustavnih pravic in zakonitih možnosti.

Cerkev je mnogokje dejansko ovirana pri zidanju novih cerkva in potrebnih vzgojnih

prostorov in mnogo zaplenjenih zgradb ji ni bilo vrnjenih. Krščanska vzgoja mladine ni samo omejena na verouk v cerkvenih prostorih, temveč je v mnogih primerih na razne načine ovirana celo na tem ozkem področju. Cerkvenih šol ni, v svetnih šolah pa so tako učitelji kot učenci dostikrat postavljeni v navzkrižje glede svojega verskega prepričanja.

Verski tisk je močno omejen, svetni tisk, radio in TV se pa za cerkveno delo ne menijo. Krščanska dobrodelnost in druga telesna dela usmiljenja, za katera je toliko kričočih potreb, nimajo organiziranih oblik.

Glede teh in drugih nerešenih vprašanj in področij ostaja le upanje, da se bodo pričela reševati v razgovorih med škofi in oblastmi in pa v obljubljenih nadaljnjih pogajanjih med zvezno vlado in Svetim sedežem. Tudi posegi apostolskega delegata utegnejo pomagati.

Cerkev in slovenstvo

V članku „Glose 1965“, objavljenem v četrty številki tržaške revije ZALIV, je slovenski pisatelj Boris Pahor na zaključku svoje natančne razčlenitve povojne partijske politike v Sloveniji postavil nasledno napoved in izbiro med dvojim:

„... prišel (je) čas, ko se mora slovenski človek spet poglobiti vase, zakaj podoba njegove prihodnosti je postala zelo motna. Vprašanje pa je, kdo mu bo tokrat kazal pot... Sem za laično družbo, a če se bom v stiski moral odločiti za to, kar bo za narodno skupnost koristnejše, potem bom rekel: Prav, rajši naj krščanstvo rešuje narodnost, kakor da je ne rešuje nihče...“

Pahorjeva izbira med dvojim je pomembna zato, ker po več kot dvajsetih letih zopet odpira zamolčano vprašanje širšega delokroga Cerkve kot družabnega činitelja v zgodovini slovenskega naroda.

V še ne prav daljni preteklosti je Cerkev na Slovenskem bila edina javna ustanova in organizacija, ki je imela svoje korenine v slovenskem ljudstvu in ki ji je ljudstvo zapalo. V tem smislu je mogoče reči, da je do končne kulturne in politične utrditve prebujenega slovenskega naroda v 19. stoletju

Cerkev stoletja dejansko vzdrževala in ohranjevala sam obstoj slovenstva. Pa tudi v dobi postopnega kulturnega in gospodarskega osvobajanja in demokratizacije političnih razmer v Avstro-Ogrski je slovenska Cerkev močno prispevala k utrjevanju prebujenega slovenskega naroda z vrsto „poleg“-cerkvenih ustanov, organizacij in delovanj. Družba sv. Mohorja, zadruge, mladinske in prosvetne organizacije, prva slovenska gimnazija v Št. Vidu in njene prve slovenske učne knjige, pa tudi politična organizacija (poznejša SLS) spadajo v ta okvir. Z narodno-zgodovinskega stališča ne more biti nobene dvoma, da so bili ti prek-cerkveni doprinosi krščanstva na Slovenskem za nadaljnji razvoj slovenskega naroda vsaj zelo koristni, če že ne bistveni.

Tudi prehod v novo državo Srbov, Hrvatov in Slovencev po prvi svetovni vojni, kakršen je pač bil, je v veliki meri bil sad teh krščansko usmerjenih naporov. Zgodovina je ugotovila, da bi brez Janeza Ev. Kreka, Antona Korošca in škofa Jegliča, ki so krščansko prepričano večino slovenskega ljud-

Župnijska cerkev v Trnovem v Ljubljani.

stva usmerili v novo državo, prehod Slovencev v skupno državo južnoslovanskih narodov ne bil mogoč.

Ko bi prva Jugoslavija nastala kot zveza enakopravnih narodnih držav in bi ostala dosledno demokratična, bi se v taki, resnično osvobojeni Sloveniji pod vplivom sproščenege laičnega dinamizma Cerkev verjetno s časom omejila na bolj neposredna dušnopastirska in vzgojna področja in naloge.

Nova vloga krščanstva

Jasno je, da se po tolikih preizkušnjah in pretresih (zadnje vojne), pa tudi v skladu z zaključki drugega vatikanskega koncila, Cerkev v Sloveniji ne misli ponovno uveljaviti v izvenskvenih organizacijskih okvirih. Te Cerkev sedaj načelno in praktično prepušča skrbi vernikov kot njihovo človeško in državljansko dolžnost v skladu s krščansko etiko. Na svetnih področjih imajo laiki svojo lastno odgovornost, ker so na teh področjih mnogi tehnični pristopi, do katerih Cerkev kot učiteljica in varuhinja krščanskih нравnih načel nima razloga zavzeti neposrednih stališč. Z drugim vatikanskim koncilom se je Cerkev odpovedala vsakemu „trium-

falizmu“ ali „klerikalizmu“ — je na novoletnem sprejemu pri republiški komisiji za verska vprašanja izjavil nadškof dr. Jožef Pogačnik.

Ker je bistvo demokracije v svobodnem tekmovalju programov in njih nosilcev, da se zagotovi pametnost samoupravnih in oblastvenih odločitev in njih učinkovito izvajanje, mora demokratični postopek biti zavarovan proti navalom nasilja in nespameti ne le z ustavo, zakoni in uredbo, temveč predvsem miselno in čustveno. Smisel demokratične strpnosti je namreč v tem, da so vsa javna stališča stvarno razložljiva, umsko rešljiva in v dvogovoru razpravljana. Da se tako pojmovana demokratična strpnost uveljavi in ohrani, mora imeti svoje korenine v zakonu ljubezni, ki je jedro krščanske kulture. V tem smislu je vsaka resnična demokracija povezana s krščanstvom kot globokim osebnim prepričanjem.

V tem bistvenem smislu bo krščanstvo, oprto na stoletja službe slovenskemu ljudstvu in utrjeno v posebnih izkušnjah in preizkušnjah več desetletij, zanesljiva opora nove slovenske demokracije. To je globlji smisel Pahorjeve izbire med dvojim. V tem pomenu pa to ni več izbirna možnost, temveč nova nujnost slovenskega naroda.

Ali ste že kdaj opazovali rekel, kakor je pod v naših gradiva in pridobilo čim več nov čebelji sat? Njegove celice uporabljajo za vse: za po-

Čebele - najboljši računarji

rodnišnico, za zibelko, za je celica z vdrtim dnom ce- spalnico, za živilsko shram- nejša, povrh pa še priprav- bo. Zato so pa te celice tudi nejša za otroško sobo. In res, prava mojstrovina.

Naloga, ki jo je morala dno, ki ga sestavljajo tri rešiti čebela, se glasi: kako s rombične ploskve. Te ploskve čim manjšo količino voska pa je mogoče bolj ali manj izdelati čim prej, čim več, nagniti.

Kako naj zgradi dno ce- lice? Ravno seveda, bo kdo

da bi se porabilo čim manj

izmerili na čebeljem satu.

iz raznih kotičkov

Doktor Luther je svetoval svojemu prijatelju Spaladinu, ko je tega mučila turobnost, naj pomeče vse črne misli budiču pod noge in se odpravi na deželo med ljudi, ki jih ceni in ki cenijo njega.

Sveži zrak in sprememba okolice popravita in ozdravita marsikaj. — Tudi danes je Luthrov nasvet še vedno v časti.

*

Ne praskaj se, kjer te ne srbil Ne vtikaj se v tuje zadeve! Vse to je važno, če hočeš živeti mirno, enostavno, bolj prijetno... Pa še eno: ne govori preveč, predvsem nikoli ne izdajaj skrivnosti. Sicer boš ob dobro ime, ob prijatelje... Če si po naključju slišal kakšno stvar, ohrani jo zase, tako ljubosumno, kakor če bi ti bila povedana pod prisego molččnosti...

*

Ne govoriči po nepotrebnem in ne družij se z ljudmi, ki govoričijo. Posebno ne s takimi, ki opravljajo, širijo klevete...

„Tisti, ki širijo klevete, kakor tudi oni, ki jih poslušajo, če bi moja obveljala,“ je dejal Plautus, „oboji bi morali biti obešeni: prvi za jezik, drugi za uho.“

In je prav tako: tisti, ki pri tebi opravljajo druge, pri drugih opravljajo tebe. O tem si lahko povsem na jasnem. In ker ni nič na svetu tako slabega, da ne bi hudobni jeziki lahko še poslabšali, je dela za take ljudi vedno dovolj...

*

Ne bodi snob!

Kdo je snob, kaj je snob?

To je neplemenit človek, tak, ki zaničuje šibke, pa se klanja mogočnim, tak, ki zataji vse, samo da bi se lahko izkazal. Med nami

se je razširila kar soznačica za snoba — in sicer „bikiklist“. Navzdol pritiska, navzgor se klanja...

Snob čaka neko važno osebo in ker gre medtem mimo neki njegov prijatelj, ki je bolj preprosto oblečen, se naredi, kakor da ga ne vidi...

V vsakem od nas bedi snob, morda samo čakajoč, da v enem ali drugem trenutku plane na dan in začne tuliti z volkovi tudi on.

Snob je huda kaznen za človeštvo. Naposled: je huda kaznen tudi za samega sebe.

*

V znameniti veseloigri „Pri belem konjičku“ je scena, katere — v brušču smeha, ki ga vzbuja Ribničan Kotenina — nihče ne opazi, a je vredna cele igre, ker je pristrčno človeška in celo globoka.

Tja v hotel „Pri belem konjičku“ pride tudi star profesor s svojo hčerko. Skozi leto in dan zbirata novčice, da si lahko o počitnicah privoščita oddiha. Pa barantata s krčmarico. Pa sliši to lepi Sigismund, ki je „fant od fare“ in prišepne krčmarici: „Računajte samo polovico, drugo polovico plačam jaz!“ In oba siromaka uživata, v dobri veri, lepoto in dobri ne tega sveta.

Sigismund je napravil veselje drugim — a največje, navihano veselje je napravil sebi.

Sigismund je pameten in dober fant.

*

Gospa Korenčkova ima navado govoriti o „solatici s petršiljčkom“ in o „kavici s sladkorčkom“ in tudi sicer dela obraze — pri svo-

jih štiridesetih letih — kakor da bi bila petletna punčka, ki tako „po mickeno sprašujčka, kaj bo srček za večerjico...“ Ona misli, da je zabavna, pa ni. Je smešna... kar ni isto.

Ali misliš, da ti bo odpadla glava, če poki-
maš in pozdraviš, ko vstopiš v lokal, v ča-
kalnico, v dvigalo, v odderek vlaka? ...

Saj tisti, ki je v istem prostoru, ki sedi mor-
da poleg tebe, ni tvoj sovražnik.

Tvoj sovražnik je tisti, kateremu si pomagal
z dobroto, z besedo, z nasvetom in z nekaj
stotaki, pa ti zliva „iz prepričanja“ golide
gnojnice na glavo. Ta je tvoj sovražnik.

*

Ne govori po ovinkih!

Če imaš proti komu kaj na srcu, povej ja-
sno in brez skrbi; če pa nimaš poguma, da bi
se pogovoril, potem molči, a ne postopaj za
hrbtom proti človeku.

Ni podlejšega ravnanja, bolj figarskega, ka-
kor tisto, ki strelja v hrbet.

Ta sorta streljanja je zelo priljubljena in
razširjena ...

Ni klavrneje zadeve, kakor so tajinstvena
namigavanja, zburjanje domnev, sumnje. Ne
namiguje, če ne veš ničesar, molči, ali pa govori
jasno.

*

Ne bodimo malenkostni! Bodimo veliki, ši-
roki! Pojdimo skozi življenje — ne vlačimo se
kakor cunje.

Zaupajmo vase! Zaupajmo v druge ... Živ-

ljenje ni preiskovalni zapor, kjer ni nihče
zaupanja vreden, dokler se nasprotno ne iz-
kaže.

Ne zaupajmo človeku, ki nam svetuje, naj
nikomur ne zaupamo ...

*

Sniti se brez pozdrava, raziti se brez po-
zdrava — „saj smo prijatelji!“ ...

Nekomu, ki ti je nekaj ponudil, ne reči hva-
la — „saj je vendar moj brat!“ ...

Nekoga, ki si ga dregnil, mu naredil kakšno
škodo, pa četudi še tako majhno, ne prositi
oproščenja — „saj sva sošolca!“ ...

Nak! Nak! Nobeno prijateljstvo na svetu te
ne oprosti takih najbolj osnovnih izrazov ob-
zirnosti in vljudnosti.

O. Š.

Ona

Pravzaprav sem postal pozoren nanjo šele
med mašo v stari, gotski cerkvi. Sedela je
opravljena v narodno nošo v prvi klopi, jaz
pa sem našel mesto v krilu za oltarjem. Ravno
nasproti. Tudi če bi hotel, se ne bi mogel iz-
ogniti soočenju.

Večkrat so se mi oči ustavile na njenem

obrazu. Morda tudi zaradi peče, ki ga je kra-
sila. Drobne ustnice — kot da bi bile za spo-
znanje stisnjene — je med petjem široko od-
pirala. In ko je z njimi oblikovala „e“, so se
ji v licih napravile majhne jamice. Kadar se
smeje, je gotovo prav tako. Gledala je resno,
skoraj strogo in le redko so ji oči zašle med
ljudi po cerkvi.

Po maši sem jo srečal čisto od blizu. Ne vem
zakaj človeku, ki mi je všeč, ob srečanju naj-
prej pogledam v oči. Vedno je tako. Menda
smo vsi taki. Pravijo, da so oči zrcalo duše.
Najbrž zato.

Ona ima svetlomodre, skoraj sive oči. Ži-
vahne. Veder optimizem sije iz njih. Takšno
je nebo, tik preden vzide sonce v jutru, ki ga
je umil nočni dež. Polnost svetlobe se razliva
čez obzorje.

Potem so na prireditvi plesali narodne plesse. Zavzeto sem jih opazoval. Vselej, ko gledam kaj takega, se v prsih oglasi drobna bolečina. Nekoč sem imel željo, da bi se pridružil študentski folklorni skupini v Ljubljani. Ko sem šel na fakulteto, ni bilo časa za to. Moral sem si služiti kruh. Željo sem potlačil v sebi, ostala je pa velika ljubezen in posluš za to lepoto naših narodnih plesov in ljubkih melodij.

Med plesalci sem opazil tudi njo. Takrat še nisem vedel za njeno ime. Gledal sem, kako lahko se giblje v ritmu, in sklenil, da jo bom prosil za ples, če bo priložnost. Že dolgo nisem bil plesal.

Nekam se je bila izgubila po prireditvi. Nikjer je nisem videl. „No ja“, sem si mislil. A tedaj sem jo zagledal, kako se vrača v dvorano. Nosila je svetlorumeno spomladansko obleko, ki je živo poudarjala njeno vitko postavo. Temno kostanjeve, skoraj črne lase ji je prej pokrivala peča. Zdaj so ji, gladko počesani, padali do ramen in ljubko obkrožali njen zali obraz.

Približal sem se ji. Potem sva šla na plesišče. Pozneje sem se čudil sam sebi, kako zlahka sem našel stik z njo. Vedno sem bil neroden in v zadregi, kadar se je bilo treba približati tujemu človeku.

„Dovolite, kako dolgo ste že v Nemčiji?“

„Dve leti.“

„Starši tudi?“

„Da.“

Kratek, krepak, a prav nič odrezav odgovor. Začudil sem se. Iz takele nežne, na videz krhke stvarce bi nikoli ne pričakoval takega glasu. Pa vendar je bil prijeten. Poln ženske mehko.

Še sva klepetala o marsičem. Iskal sem njene oči. Tu v mraku dvorane so se mi zdele bolj globoke, bolj mehke. Kakor bi se igrale sence v krnicah Iškega Vintgarja.

Odigrali so zelo lep valček. Ploskali smo. Ona se je v odobravanje zavrtela. Kot petnajstletno dekle. Nasmehnil sem se. Vesela, sproščena, razigrana mladost. Brez zadrege, brez tiste zapetosti, ki jo vse prevečkrat sreča med ljudmi.

Nekaj tega je z nje prešlo tudi vame.

„Bi lahko dobil vaš naslov?“ sem jo vprašal.

„Ne!“ je rekla odločno, pa vendar tako prijazno, da ji ne bi mogel zameriti, še manj pa se hudoovati.

Saj vem. Pa vendar je škoda.

Hvala vseeno, neznanka, za to prijetno srečanje.

In ... srečno!

MAK

Srečna človeška družina je najlepša podoba Boga, ljubezen med možem in ženo je najlepša podoba zedinjenja Boga in ljudi, Kristusa in Cerkve.

Človek le težko postane človek zunaj družinskega okvira. Če je oče izginil ali nima nobene besede več, če je mati sama in ne zmore vsega, če ni družinske ljubezni, je otrok za marsikaj prikrajšan. Človek se razvija samo v ljubezni in zakonska ljubezen je temelj vseh drugih.

Barreau

Slovensko povzdigovanje: Ratitovec, Jelovica, Triglav (očak), Rjavina, Škrlatica, Kokova Špica (ki je najlepša), Kepa, Sv. Jošt, Golica (tam kjer murke cveto...), Stol, Dobrča, Begunjsčica, Storžič, Zaplata, Stegovnik, Obir,

Gorenjska

Kočna, Grintovec, Skuta, Brana, Planjava, Ojstrica, Veliki Vrh, Konj in Javorščak.

Klobase, skute, nadevani želodec, rožmarin, roženkravt, planinsko cvetje, konji, zvonci, mehka govorica, žito, večeri na kranjskem polju, kozolci, lepe ceste, umita pokrajina, osnažena pokrajina, pokrajina, ki je oprana v več vodah in so jo vetrovi polikali in zbistrili. Ljudje kot rdeča jabolka, spomladne nevihte najlepšega cvetja, poletne noči, ki so nage od prosojne lepote, jesenski večeri ob Savi, večeri, ki bi še tako slabega slikarja spremenili v dobrega, Šmarna gora, ta najbolj smešni in leni velblod na svetu, nageljni na vrtu in v oknih, srca na deblih in v stolih. Bled. Franc Jožef.

J. Javoršek

misli . . .

Kaj je najgloblji vzrok, da je človeštvo v smrtnem boju? Odpad od evangelija in izdaja evangelija. Zgodovina je povedala svojo sodbo, prinesla je jasen dokaz.

Ljudje niso sprejeli Kristusovih zapovedi, delali so nasprotno, kot uči evangelij, zavrnili so bratstvo, ponižnost in ljubezen. S tem pa so dospeli do uničenja, opustošenja, obupa.

Kolikor bolj se oddaljujete od Kristusa, bolj se bližate prepadu. Človek preveč ljubi samega sebe in ne ljubi dovolj svojih bližnjih. Krščanstvo je hotelo obrniti človeško naravo, svetovalo je, naj človek sam sebe zaničuje in ljubi sovražnike. Mogoče je prosilo preveč, a božja Modrost je vedela, da je treba meriti na vrh najvišje gore, da dosežeš vsaj vrh griča.

Dosti bi bilo zmanjšati samoljubje, čeprav le za malenkost. Dosti bi bilo zmanjšati tudi za malenkost sovraštvo do sovražnikov: življenje bi dobilo drug videz, drug smisel, drugo barvo. Svet bi ne bil sedaj tako rdeč od krvi, tako očrnel od dima, tako poln razvalin, tako ves v bolečinah, tako zmešan in v neredu, tako potopljen v blaznost, tako brez upanja, tako pod grožnjo uničenja.

Ne bo se mogel rešiti drugače, kot da se napoti h Kristusu.

Papini

AVSTRALIJA — V Paddingtonu je bral novo mašo sin slovenskih staršev Edward Sedevčič. On sam je bil rojen v Mona Vale blizu Sydneya v Avstraliji, njegovi starši so pa doma iz vasi Breg, župnija Banjščice na

Goriškem in so prišli v Avstralijo leta 1939.

Slovensko društvo v Sydneyu je pripravilo materinsko proslavo.

Na melbournskem patentnem uradu je Slovenec Janez Zemljič dal patentirati svoj izum: zvarjenje aluminija.

Avstralski Slovenci so za poslopje Slovenskega zavoda v Rimu letos poslali že 200 dolarjev. Do konca leta hočejo zbrati 800 dolarjev.

ARGENTINA — V Buenos Airesu so blagoslovili mogočno Slovensko hišo, osrednji prosvetni dom najmočnejše poveljne demokratske slovenske skupnosti. Poleg prostorov za šolski tečaj, sedeže organizacij in uredništva listov sta tudi dve dvorani: majhna za debate in velika z odrom in balkonom za uprizoritve.

Po vseh naseljih, kjer žive Slovenci, so se spominjali 50-letnice Majniške deklaracije, s katero je slovenski narod l. 1917 po svojih voditeljih izrazil željo, priti v lastno državo.

2500 Slovencev se je udeležilo veličastnega romanja v Marijino svetišče v Luján. Naše narodne noše so slovesnost še povečale. V Ar-

gentini je to romanje znano kot najlepše.

V Slovenski vasi so igrali Mauserjevega „Kaplana Klemenca“, v Slovenski hiši pa novo ljudsko igro Joža Vombegarja „Martin Krpan“.

Z Balantič-Jeločnikovim sceničnim obredom „Svetlobi bolečin sem darovan“ so se spomnili tistih rojakov, ki so v zadnji vojski in tik po njej padli za resnično narodovo svobodo.

Marijine podobe na Brezjah na slovenskem letovišču pri Boltonu, kjer so blagoslovili kapelico Marije Pomagaj.

Slovenski telovadci so nastopili tudi na svetovni razstavi v Montrealu. Okrog 20 članov Slovenske telovadne zveze v Ameriki je pokazalo proste vaje na orodju.

Slovenski grafik Riko Debenjak je dobil za svojo grafiko „les-skorja-smola“ najvišjo kanadsko nagrado

Slovenci po svetu

Pri Slovenski kulturni akciji je izšel Pregled svetovne književnosti, ki ga je napisal prof. Alojzij Geržinič. Knjiga ima 71 strani.

700 ljudi se je zbralo k veseloigri „Kralj Matjaž in Alenčica“, ki jo je pripravila z otroki ga. Marica Debečeva.

KANADA — Hranilnica in posojilnica slovenskih župnij je v minulem polletju zaznamovala nad tri in pol milijona dolarjev denarnega prometa. Dohodkov je bilo okrog poldrug milijon dolarjev. V tem času je posojilnica odobrila nad četrto milijona dolarjev posojil.

V Montrealu živi 4000 Slovencev. Imajo Baragovo društvo, slovensko cerkev, duhovnika, cerkveno dvorano, veliko pristavo z bazenom in pevski zbor. Letos so priredili prvi Slovenski dan. V Windsorju so priredili v češki dvorani proslavo 1200-letnice slovenskega pokristjanjenja. Iz Toronta je prišel k njim nastopit Mladinski zbor Slovenske šole. Slovenci iz Toronta in okoliških mest so se zbrali ob šestdesetletnici kronanja

ob 50-letnici Društva kanadskih slikarjev in grafikov.

Msgr. Ignacij Kunstelj se je mudil prve dni v juliju v Kanadi. 2. julija je imel koncelebrirano mašo na katoliškem dnevu na Slovenskem letovišču, na popoldanski slavnosti je imel tudi pozdravni govor. 5. julija je odšel na obisk k slovenskim duhovnikom v ZDA.

ZDA — V New Yorku je priredil novo ustanovljeni moški zbor „Fantje z osme“ koncert slovenske pesmi. — P. Jakob Vučina je predaval o problemih novejših izseljencev v Franciji.

Novi ameriški brigadni general John S. Leksan je sin slovenskih staršev. Je najstarejši sin družine, doma iz Postojne. Sedaj je namestnik poveljnika 9. ameriškega pehotnega polka v Vietnamu. Poleg njega sta v ameriški vojski še dva slovenska generala: Chesarek in Volčanšek.

Pevski zbor „Korotan“ v Clevelandu je priredil pod vodstvom inž. Frančka Gorenška koncert z bogatim sporedom.

Z izrezki iz slovenskih revij in časopisov, ki izhajajo doma in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci, ne da bi hoteli odgovarjati za mnjenja člankarjev. Bravci naj si iz dane snovi sami ustvarijo podobo o življenju Slovencev. — Op. ur.

DELO

LIMBLANA, PETER, DNE 31, JULIA 1964

ISNE IVERE DELOVNEGA LJEDSTVA SLOVENIJE

PAMFLET „SLOVENIJA VČERAJ, DANES
IN JUTRI“ PREPOVEDANO VNAŠATI V
NAŠO DRŽAVO

V zvezi z vestjo o tiskanju belogardističnega pamfleta emigranta Cirila Žebota „Slovenija včeraj, danes in jutri“, ki je natisnjena v Celovcu in namenjena razširjanju v SR Sloveniji, daje sekretariat za informacije v Izvršnem svetu v odgovor na vprašanja občanov naslednje pojasnilo:

Omenjeni pamflet je očitno sovražne propagandne vsebine in naperjen zoper našo ustavno družbeno in državno ureditev. Zaradi tega so pristojni zvezni organi izdali prepoved vnašanja v našo državo in razširjanja tega pamfleta v njej in sicer na osnovi člena 52. in 72. zakona o tisku in o drugih oblikah informacij. Vnašanje ali razširjanje tega prepovedanega pamfleta je kaznivo tako po samem zakonu o tisku in o drugih oblikah informacij kot tudi po kazenskem zakoniku. (Ljubljana, 22. junija 1967, str. 6)

POLITIČNO
NEOBÝVENI

KLIC TRIGLAVA

LONDON, 2 SEPTEMBER 1966

LETO XIX. STAV. 328.

ŽEBOTOVA KNJIGA

Stvarno... so jugoslovanski komunisti s tem svojim odlokom naredili tako reklamo za Žebotovo knjigo, ki si je sam profesor nikdar ne bi mogel zamisliti in privoščiti. Ob tem se zares vsiljuje vprašanje, če se zadaj za to ne-ortodoksno reklamo ne nahaja nekeje v Ljubljani prikrita želja gotovih krogov, da s tem namerno dajo knjigi publiciteto in s tem legalno — vsaj v partijskih višjih krogih, ki

morajo brati take reči — omogočijo politično razpravo o dr. Žebotovih idejah.

Ta knjiga postaja zaradi komunističnega napada in prepovedi danes, vsaj v Sloveniji, najbolj iskana politična razprava sodobnosti, ki utegne doseči na knjižni črni borzi izredno visoko ceno...

Kot rdeča nit se vleče skozi knjigo avtorjeva ideja o formalni in stvarni ločitvi Socialistične zveze delovnega ljudstva od Zveze komunistov; ideja, ki omogoča v obstoječem ustavnem in družbenem okviru miren politični razvoj v domovini...

Vse to kajpak ni nobena limonada in v politično idejni suši, ki ji je podvržena domovina, so take ideje za avtoritarni režim sila nevarne. Tem bolj nevarne, ker raste število onih, ki se ob stalnih režimskih napakah vprašujejo po vzrokih teh napak in jih nobeno sfrizirano dialektično izgovarjanje več ne zadovolji. (Londan, 15. julija 1967, str. 11—12)

POMOČ ARABCEM

Miroljubna, napredna, nevezana, načelna zunanja politika, ponos Jugoslavije, je šla po gobe. Kar se ni posrečilo imperialistom, so dosegli komunisti. Poteptali so vsa lepa načela v tistem trenutku, ko je Tito po izraelskem napadu na Arabce ogorčeno zarjul, ker so njegovega prijatelja Naserja kresnili po nosu. Načelo miroljubne politike se je razblinilo v nič, ko so jugoslovanski komunisti slepo in neomejeno podprli Arabce ter se tako v sporu, kjer sta kriva dva in nobeden ni nedolžen, postavili na stran vojnih hujškačev, ki žele v krvi utopiti Izrael...

Nekam nesramno je, da jugoslovanski voditelji molzejo delovno ljudstvo za pomoč Arabcem. Je že res, da je precej Arabcev revnih, toda tudi po nekaterih krajih Jugoslavije ljudje še hodijo bosí. Je že res, da je precej Arabcev lačnih, toda tudi po nekaterih krajih Jugoslavije so razširjene bolezni, ki so posledica nezadostne prehrane. Obvezno pritrgovanje v takih razmerah je nesramno... Naj prispevajo dobro plačani voditelji... Toda naj ne prispevajo kolektivi, ki nato odtrgajo od osebnih dohodkov. (London, 15. julija 1967, str. 3—4)

TEORIJA in PRAKSA

MARKSISTIČNE KNJIGE NE GREDO VEČ

Ugotavljajo, da izdajanje marksistične filozofije dandanes „ne nese več“; zato založbe „ukinjajo produkcijo te literature“. Brez šale, anno domini 1967 v Sloveniji nimamo več založbe, ki bi še izdajala tovrstne knjige (razen redkih, bogato s subvencijami podprtih). Tako globoko ni padlo naše založništvo niti za časa šestojanuarske diktature: takrat je te literature izhajalo več; čeprav ilegalno.

Kaj se je zgodilo? Ali se je spremenila bit, doktrina naše družbe?

„Mi moramo hitro obračati kapital,“ pravijo odgovorni v založbah (sicer pa tudi člani najvišjih vodstev ZK in SZDL v republiki ter zvezi). In obračajo kapital (namreč dinarje): prodajajo Mohorjeve knjige, poganjajo se za ameriške subvencije; žro se med sabo s hkratnim izdajanjem istih knjig; panično reklamirajo kuharske bukve in druge potrošniške radosti itd.

Marksistična literatura „pa ne gre“! ...

Pouk družbenih ved životari v veliki večini šol, zahteve po ukinitvi pouka sociologije v srednjih šolah se množe, hkrati pa se krepe glasovi, da naj bi bil pouk v naših šolah svetovnonazorsko „neutralen“. (Ljubljana, v juniju 1967, str. 1088)

Katoliški GLAS

ŽEBOTOVA KNJIGA

V Celovcu je pri Mohorjevi družbi izšla knjiga dr. Cirila Žebota, univ. profesorja primerjalnih gospodarskih sistemov na Georgetown University v Washingtonu z naslovom „Slovenija včeraj, danes in jutri“. Posvečena je spominu profesorja dr. Lamberta Ehrlicha ob 25-letnici njegove mučeniške smrti 26. maja 1942.

V knjigi ni nič podtalnega, nič namerno polemičnega. Pisec, ki ga preveva velika zavzetost za Slovenijo, je zbral odkrite misli o problemih slovenskega razvoja ...

V uvodu pove dr. Žebot o sebi, da je Slovenec po rodu in mladostnih spominih, Amerikanec po dvajsetih letih svojega zrelega življenja in dela, da je bil med prvimi, ki je ameriški javnosti po razhodu Jugoslavije s Stalinom priporočil, naj gospodarsko podpre Titov režim. Ta velikodušna in nezaslužena ameriška pomoč, dana v veliki stiski, je z leti narastla na precej več kot dva tisoč milijonov ameriških dolarjev, toda Slovenija ni od nje prejela niti enega centima, še več, oropana je bila celo lastnih gospodarskih virov. To dejstvo je nagnilo dr. Žebota, da se je odločil za objavo omenjene knjige ...

Kdor pozna sedanje razpoloženje v Sloveniji, ve, da ogromna večina ljudi, med njimi že mnogi komunisti, enako mislijo kakor dr. Žebot. Ne vemo, kaj je Delo nagnilo, da je izid knjige objavilo, povedalo, kje se knjiga dobi (pri Mohorjevi družbi v Celovcu, Viktringer Ring 26, op. NL), in seznanilo slovensko javnost z njeno vsebino. Vsekakor je napravilo za knjigo izborna reklamo. Mnogi, ki potujejo v Celovec, Gorico in Trst, in teh ni malo, si bodo knjigo gotovo nabavili in jo širili po Sloveniji, zlasti še, ker je kasneje notranja uprava v Ljubljani še enkrat opozorila v Delu vse, ki hodijo v inozemstvo, naj knjige ne uvažajo, ker je knjiga protirežimska in zato njeno razpečevanje kaznivo. (Gorica, 29. junija 1967, str. 2)

KULTURA NA PSU

Razočaranje slovenske inteligence ... izbaja iz spoznanja, da je slovenski kulturnik obsojen na molk in na bedo, če ne služi partiji. Zaradi te nesvobode je slovenska kultura zašla v največjo krizo.

V tem so si edini vsi vidnejši sodobni kulturni ustvarjalci v Sloveniji. Izpovedal je to Tone Zidar v „Nedeljskem dnevniku“ z dne 4. junija, kjer v podkrepitev navaja tudi besede Mitje Mejaka, urednika „Sodobnosti“. „Če so bile bučne kulturne krize izpred nekaj let včasih tudi obrobne narave, gre zdaj za krizo celotne slovenske kulture, za krizo slovenske kulturne zavesti, torej za eno temeljnih vprašanj narodove usode.“

K tej sodbi Mitje Mejaka dodaja Tone Zidar

še svojo: „Križa slovenske kulturne zavesti pa se bo nadaljevala; celo poglobila se bo, če ne bo prišlo do odločilnega premika v kvaliteti kulturnega delovanja, če ne bo konec vznemirjanj od zunaj (od strani partije in njenih direktiv, op. pisca), strahu (od strani UDBE, op. pisca), diskvalifikacij (od strani Društva slovenskih pisateljev, ki protežira nekatere, utaplja druge, op. pisca), ki so doslej prinesle na površino toliko podpovprečnosti in jalovosti.“ (Gorica, 15. junija 1967, str. 1)

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

50 LET OD MAJNIŠKE DEKLARACIJE

Dne 30. maja t. l. bo minilo 50 let, odkar je na Dunaju predsednik Jugoslovanskega kluba dr. Anton Korošec v dunajskem parlamentu prebral zahtevo slovenskega naroda, da se hoče otresti tisočletnega tujega gospodstva ter si v lastni državi z ostalimi južnoslovanskimi narodi graditi v svobodi svojo bodočnost. Ta zahteva je šla v zgodovino pod imenom Majniška deklaracija, ki je sprožila eno najlepših in najveličastnejših narodno-osvobodilnih gibanj, kar smo jih imeli v zgodovini Slovenije...

Če je bil pred petdesetimi leti uprt pogled Slovencev le v zemljo pod Triglavom in jim je obramba te zemlje pomenila predpogoj življenja, moramo danes oči dvigniti in zajeti s pogledom vso oblo, vse kraje, kjer Slovenci so in delajo, kajti Slovenija ni le zemlja, Slovenija je vsota vse slovenske duhovne in materialne lastnine. (Buenos Aires, 16. marca 1967, str. 2)

KDAJ BO DIALOG MOGOČ?

Če pride do trenutka, ko bi bil razgovor (med demokratičnimi Slovenci po svetu in med domačimi oblastniki, op. NL) mogoč, mora biti naš pogoj, da slovenski oblastniki nehajo s širjenjem zgodovinske laži ter obsodijo masovni zločin pokola 12.000 razoroženih in od Angležev vrnjenih protikomunističnih borcev, ki so ga očetje komunističnega režima v Sloveniji izvršili po končani vojni in zmagoviti revoluciji nad svojimi idejnimi nasprotniki... Zgodovinska laž je prikazovanje komunistične

revolucije med sovražno zasedbo kot borbe med narodom in njegovimi izdajalci...

Le če bodo sedanji nosilci režima priznali dejstvo, da je bila revolucija pod okupacijo borba dveh zamisli sveta, spopad dveh ideologij, ki sta vsaka zase bili prepričani, da prinašata rešitev... bo mogoče kdaj pričeti z razgovorom...

Prvi pogoj je priznati in vrniti čast političnemu in vojaškemu nasprotniku, vrniti z zemljo zavržane grobove, sprejeti invalide, priznati narodni in ideološki idealizem pri nasprotniku ter napake tudi pri sebi. (Buenos Aires, 1. junija 1967, str. 1)

odgovarjamo

NOVI NAČIN MAŠEVANJA

Nekatere vernike silno moti „novi način maševanja“. Zaskrbljeno se sprašujejo, kje se bodo spremembe ustavile. — T. P., Anglija.

Znano je, da vse novo vedno vzbuja nezaupanje in, če nam je stvar pri srcu, tudi zaskrbljenost. Vendar pri spremembah v bogočastju ni mesta za zaskrbljenost, saj vodi vse delo prava misel in vse se dela po pravilni poti.

Vodilna misel sprememb pri bogočastju je, naj postanejo znamenja res zgovorna, naj bodo taka, da bodo ustrezala sedanjemu gledanju na svet. Utrjeti si morajo pot v moderno civilizacijo, če naj bodo blizu človeštva. Sedanji človek namreč moli drugače, kakor je molil človek kdajkoli prej. Spreminjanje mora ubrati srednjo pot: ne se oklepati krčevito dosedanjih oblik, spet pa ne hlatasti za svojim samo zato, ker je novo. Bistveno ohranjati, ostalo spreminjati, če je potrebno.

Seveda je točno določeno, kdo in na kakšen način naj uvaja te spremembe. Člane za izvajanje okrožnice o obnovi bogoslužja je imenoval papež. Večinoma so to škofje. Okrog 200 strokovnjakov pa v 40 delovnih skupinah študira dosedanje oblike in možne spremembe.

Od časa do časa se člani sveta zberejo na zasedanje, kjer odločajo o predlogih delovnih skupin. Nato se začne preskušanje novih obredov, končno pa izide navodilo.

ZAKAJ LETO VERE?

Kaj je pravzaprav hotel papež z Letom vere in zakaj ga je razglasil? — I. K., Nemčija.

Zunanji povod za razglasitev Leta vere je 1900-letnica mučeništva sv. Petra in Pavla, zato bo tudi trajalo od letošnjega praznika sv. Petra in Pavla do istega praznika v prihodnjem letu. Notranji razlog je pa pojemanje vere v vernikih samih, največ zaradi pre nagljenih in nepremišljenih poskusov nekaterih krogov v Cerkvi po modernizaciji le-te.

Kaj je papež z letom vere hotel? Jugoslovanski škofje tolmačijo namen Leta vere v svojem pismu takole: „Radi bi vas močno spodbudili, da bi v tem letu vere kar najgloblje razmišljali o božji vsebini vere in bi dosledno, pogumno in s polnim prepričanjem izpovedovali svojo zvestobo Jezusu Kristusu in svojo vdanost Kristusovemu namestniku, svetemu očetu... Mi, ki verujemo, bomo vsak dan molili svoj veseli Credo — Verujem... Končno — po svoji veri moramo tudi živeti... Priporočamo vsaki krščanski družini, da ima na častnem mestu poleg križa tudi besedilo vere v okviru.“

SMISEL ZAKRNELIH ORGANOV

V človeku so nekateri organi zakrneli (slepič, modrostni zobje...) Ti nam ne koristijo, ampak škodijo vsaj, ko obole. Taki organi ne govorijo o nekem pametnem načrtu pri stvarjenju. Kako je mogoče ob teh organih še govoriti o vsemodrem Stvarniku? — P. S., Anglija.

Ne pozabite, da Cerkev priznava razvoj živega sveta. Zakrneli organi služijo znanstvenikom za dokaz razvoja. Razvoj je lahko v smeri naprej ali v smeri nazaj, napredujoč ali nazadujoč. Nazadujoči razvoj zadene n. pr. človeško ribico: oči ima krnjave zato, ker ne moremo pričakovati, da bi v temi podzemskih jam ostale dobro razvite. Večinoma so jamske živali sploh slepe in o nekdanjih očeh ni več sledu.

Dobro razviti oziroma v smeri naprej se razvijajo le tisti organi, ki jih živa bitja s pridom lahko uporabljajo. V smeri nazaj pa se razvijajo organi, ki jih živa bitja ne uporabljajo več v taki meri, kot so jih potrebovala, ko so spremenila način življenja oziroma življenj-

ske okolje. Taki organi zakrne, včasih prevzamejo drugo vlogo ali pa celo izginejo. Kaj ni to smotrno?

Vsa pestrost narave, nad katero strmi, kdor zna opazovati, je odsev Njega, ki ni postavil na svet rastlin, živali in človeka, kot da bi vzel figurice iz različnih škatlic, ampak je položil v naravo zakone, po katerih se ta razvija napredujoče ali nazadujoče.

ITALIJANSKI KARDINALI

Papež je imenoval nove kardinale. Med njimi spet celo vrsto Italijanov. Ali se vam to zdi prav? — B. R., Nemčija.

Papež je 26. junija imenoval 27 novih kardinalov, med njimi 12 Italijanov. Celotni kardinalski zbor je tedaj štel: 78 Evropejcev (med njimi 36 Italijanov), 24 Američanov, 11 Azijcev, 4 Afričane in 1 Avstralca.

Vprašanje italijanskih kardinalov: Res je, da se je razmerje med italijanskimi in neitalijanskimi kardinale v zadnjih desetletjih močno spremenilo v prid neitalijanskim, tudi je res, da kardinalski zbor vedno bolj izgublja na svojem pomenu, pa še to je res, da imenovanje novih kardinalov ni tako preprosto: ozirati se je treba na celo vrsto okoliščin (pastirske, zgodovinske, psihološke, ambientalne...). Kljub vsemu smo prepričani, da je važen vidik tudi narodnostni in da je s tega vidika imenovanje toliko novih italijanskih kardinalov v tem času mimo koristi Cerkev.

ŽUPNIJSKI SVET SO VOLILI

Slišal sem, da so v neki slovenski župniji verniki sami volili župnijski svet. Ali je bilo to res? — E. Š., Italija.

Res. 26. decembra lani so verniki na Gomiljskem v Savinjski dolini na splošnih in tajnih volitvah izvolili člane prvega župnijskega sveta v tej fari. Vsi nad 18 let stari župljani so imeli volilno pravico.

Osem cerkvenih ključarjev je pripravilo imenik volilnih upravičencev po vaseh, razmnožene glasovnice in volilni prostor. Kandidatna lista, ki so jo tudi ključarji predlagali, potem pa verniki nekoliko spremenili, je obsegala 27 oseb. Od teh je bilo treba odbrati 12 imen za svet. Volitve so se vršile v zakristiji. Proih šest izvoljenih je po poklicu: gradbeni inženir (ženska), kmet, tehnik, kmečki sin, delavec in ključavničar. Volitve so minile v najlepšem redu. Volilna udeležba je bila nepričakovano visoka.

Na policijski postaji zazvoni telefon.
„Hitro, hitro pridite!“ se zasliši razburjen glas.

„Takoј gremo. Kaj pa se je zgodilo?“

„Maček je prišel v mojo sobo!“

„Toda, gospa, zaradi mačka pa res ni treba vznemirjati policijo! Kdo pa je pri telefonu?“

„Papagajček Piki!“

*

Natakar gostu: „Kuhar vam sporoča, da ste imeli prav. Tisto res ni bila juha, ampak voda od pomivanja krožnikov.“

*

Mlada žena pride domov in najde moža, ko se trudi, da bi si zašil luknjo na hlačah.

„Veš kaj, naprstnik je na napačnem prstu,“ mu pravi.

„Vem,“ odvrne mož z grenkobo v glasu.
„Moral bi biti na tvojem.“

*

Poginil je slon, največja zanimivost živalskega vrta. Ravnatelj vrta je srečal oba čuvaja umrlega slona nadvse pobita.

„Navsezadnje,“ jima pravi, „kljub res veliki izgubi, ni prav, da sta tako žalostna.“

„Gospod ravnatelj,“ je odgovoril eden od obeh, „rada bi vedela, kakšen obraz bi naredili vi, ko bi morali za umrlega slona kopati jamo.“

*

Solastnik velike trgovine leži na smrtni postelji, pa pripoveduje zaupljivo družabniku:

„Moram ti povedati, da sem jaz ukradel iz blagajne tistih deset milijonov. Tudi sem pro-

dal skrivnost naše formule neki tuji družbi. Razen tega ...“

„Nikar si ne delaj težav! Vse to ni važno. Zaradi vsega tega in še zaradi drugih stvari sem ti jaz vsul strup v vino.“

Vdova se meni s kamnosekom, kako naj bi stalo zapisano na nagrobnem kamnu njenega moža. Kamnosek ji svetuje, naj da napisati le ime in datum, spodaj pa besede: „Počivaj v miru.“

„Dobro,“ pravi vdova, „a jaz bi rada dodala kaj osebnega. Vklešite tole: Počivaj v miru, dokler se ne združim s teboj.“

*

Žena možu:

„Zdravnik mi je rekel, naj bi en mesec preživela v gorah. Kam, misliš, naj bi šla?“

„K drugemu zdravniku.“

Za dobro voljo

Pevec zapoje nekaj melodij pred lastnikom gledališča, v katerem naj bi nastopil.

„Nemogoče,“ pravi lastnik, „ne maram grdih besed v svojem gledališču.“

„Kakšne grde besede sem vendar rekel?“

„Vi ne, a publika?“

*

Možu se zdi račun modistinje njegove žene močno previsok.

„Grozno!“ se začudi.

„Ne vem, čemu se čudiš,“ mu odvrne žena, „saj dobro veš, da ne gledam na številke, samo da sem tebi všeč.“

*

V izložbi neke trgovine z naočniki je visel tale napis: „Če ne morete prebrati teh vrstic, stopite v našo trgovino. Potrebujete očala.“

*

Neki pogrebni zavod je priobčil naslednji oglas: „Čemu še živeti, če vas mi pokopljemo za deset dolarjev?“

*

Zdravnik vpraša neko že starejšo gospo, koliko je stara. Ta odgovori: „Videla sem cveteti trideset pomladi.“

„Tako? Od kdaj ste pa slepi, gospa?“

Starinar prodaja novi bogatašnji zelo dragoceno vazo.

„Stara je več kot 2.000 let, gospa.“

„Nikar me ne varajte,“ odgovori ona, „saj smo šele v letu 1967.“

*

Tujec: „V tole cerkvico vendar ne gredo vsi ljudje iz te župnije!“

Domačin: „Res je. Če gredo vsi noter, potem ne gredo vsi noter. Če pa ne gredo vsi noter, potem gredo vsi noter. Pa ne gredo vsi noter, zato gredo vsi noter.“

SMEH OD DOMA

Gostilničarka v kamniški gostilni „Pod skalco“ je ondan prizadevno nosila pijačo na mizo petintridesetim dijakom 8. razreda osnovne šole. Prišel je miličnik in jo vprašal, kako more početi kaj takešnega. Pa je odgovorila: „Saj nisem nič kriva, saj so že prišli pijani...“ (Delo, 2. 7. 67)

*

Ptujski Tednik je v svoji zadnji številki, v petek, 30. junija, v nekakšni pretirani vnemi zapisal v dvokolonskem naslovu: „Na farmi bo več prašičev kot sicer v občini.“ (Delo 5. 7. 67)

*

Komunalna služba v Azanji je zapovedala lastnikom zgradb v centru naselja, naj prebelijo pročelja svojih zgradb. Azanjičani so bili poslušni in storili, kakor so jim zapovedali. Sredi svetlečih se fasad je ostala temna samo ena — za njo je krajevni urad, odkoder so poslali poziv proti zanemarnjenim zidovom. Za kontrast, pravijo v pisarni, da se bo bolj videlo, kako potrebno je bilo naročilo. (Delo, 14. 7. 67)

*

Po zadnjih podatkih imamo v naši deželi 17.500 raznovrstnih direktorjev, ki nimajo osnovne šole. Pri tem je mišljena nova osnovna šola z osmimi razredi, ne pa stara s štirimi.

Ko bi lahko direktorje zamenjali kot dinarje! — Od 17.500 starih bi dobili samo 175 novih... (Delo, 16. 7. 67)

*

V nekem ljubljanskem kolektivu je te dni komisija za stanovanjske zadeve reševala stanovanjsko vprašanje delavca, ki si je šele pred kratkim ustvaril družino. „Rešimo zadevo tako, da bosta novoporočenca še nekaj časa stanovala vsak pri svojih starših,“ predlaga član komisije. „Nemogoče,“ pojasni predsednik, „starši mladih zakoncev še vedno stanujejo — pri svojih starših.“ (Delo, 21. 7. 67)

„Si že kdaj premišljeval, kaj bi storil, če bi imel direktorjevo plačo?“

„Ne, zato se pa pogosto vprašujem, kaj bi storil direktor, če bi imel mojo.“ (Tribuna, 29. 3. 67)

*

Razlika med študentom s štipendijo in študentom brez nje je okoli 10 kilogramov. (Tribuna, 14. 4. 67)

*

Nekaterih knjig iz seznama o veliki razprodaji ni na razprodaji, ker so bile razprodane že pred razprodajo. (Tribuna, 26. 4. 67)

*

Vprašali smo, kdaj bo pri nas boljše, pa pravijo, da jutri. Težava je le v tem, da je vedno danes, kadar jih to vprašamo. (Tribuna, 10. 5. 67.)

*

Nekoč smo se borili za lepšo bodočnost. Hvala Bogu, uspeli smo. Preostala nam je le še borba za lepšo sedanost. (Tribuna, 10. 5. 67)

*

Večina ljudi, ki živi samo od pokojnine, si za kosilo privoščijo labko samo predjed. (Tribuna, 17. 5. 67)

*

Kandidat je v ponudbi na razpis navedel, da pasivno obvlada pet tujih jezikov. Pozneje se je izkazalo, da razume „Rauchen streng verboten!“, „Ne pas se pencher au dehors,“ „No parking“, „Metti un tigre nel motore“ in „Zabranjena upotreba WC za vreme bavljenja voza na stanici.“ (Tribuna, 24. 5. 67)

*

Prazne glave prej ko slej splavajo na površje. — Kdor seje besede, mora uvažati pšenico. — Pregovor, ki pravi, da ima neumen kmet najbolj debel krompir, pozna samo eno izjemo: agrokombinate. — Od genija do norca je samo en korak, zato naši geniji iz previdnosti že dvajset let stojijo na istem mestu. — Svobodo smo drago plačali, zlasti če upoštevamo njeno kvaliteto. — Zgodovino pišejo navadno zmagovalci. — (Žarko Petan, Naši razgledi, 24. 6. 67)

Anglija

Bedford. — V soboto, 20. maja, je naš rojak Jože Pogačnik priredil v dvorani mestnega gledališča „Veseli večer“ domače glasbe. Na odru je igral šestčlanski zabavni orkester pod njegovim spretnim vodstvom. Jože že izvrstno igra saksofon in Tonek Trstenjak nam je lepo zaigral na harmoniko, veseli pari pa so se zavrteli ob slovenski, hrvaški, srbski in angleških pesmih in melodijah. Obilna udeležba je bila pa kar mednarodna: Slovenci, Hrvati, Srbi, Angleži, nekaj Poljakov in Ukrajincev. Ga. Mara Pogačnik je preskrbela jedajo in pijačo; seveda tudi ljutomercana ni manjkalo! Vsi smo se opolnoči razhajali z željo, da bi Jože in Mara spet kmalu priredila sličen, res vesel in domač večer.

† **J. Cimerman:** V soboto, 22. julija, so v Bicester-u pri Oxfordu pokopali Jožeta Cimermana, ki je umrl za rakom v grlu v bližnji bolnišnici. Star je bil 63 let in doma v Črnomlju v Beli krajini. Bil je bivši oficir jugoslovanske armade. Doma zapušča tri sestre. Mnogi so ga poznali zaradi njegovega blagega značaja ter so ga spremili na zadnji poti. Naj počiva v miru! Sorodnikom naše iskreno sožalje!

Vesela družba, zbrana ob priliki krsta Tončka Trstenjaka v Kempstonu na Angleškem. Botrovala sta Marija Pogačnik in Anton Ulaga.

† **F. Lampert:** Pokojni Franc je doživel pred leti hudo prometno nesrečo, po kateri se kar ni mogel pozdraviti. Tako ga je smrt 22. julija v Burnley-u rešila hudega in dolgega trpljenja. Star je bil 50 let in doma iz Št. Lovrenca na Pohorju. Na burnleysko pokopališče so ga 25. julija spremili Slovenci in domačini. Tu zapušča ženo in štiri otroke, katerim želimo božjo tolažbo ob očetovi smrti! Naj mu bo lahka tuja zemlja!

Krsti: V Bedfordu so 28. maja krstili Antona Trstenjaka; v Derbyju pa 2. julija Roziko Kristino Krajšek. — Staršem in otrokoma iz srca čestitamo in želimo, da bi jim deca napravila veliko veselja!

Izselitev: V Kanado je odšla družina inž. Sušnika, ki so bili tu v kraju Oswaldtwistle, Lancashire.

Blagoslov dóma: V Kempstonu pri Bedfordu so dali blagosloviti svoj novi dom Pogačnikov.

O obiskih in slovesih pa bomo prihodnjič poročali.

Avstrija

Gradec. — V začetku maja je bil v Gradcu velesejem. Po časopisnih poročilih se ga je udeležilo tudi 100.000 ljudi iz Jugoslavije. Vodstvo velesejma je torej dobilo od teh ljudi pol drug milijon šilingov. Dominikanska župnija „Münzgraben“ je imela na dve nedelji in na dva praznika posebno mašo za Slovence in posebno za Hrvate. Bila je tudi priložnost za spoved v obeh jezikih.

V zavodu križarskih sester v Reinu pri Gratweinu je 5. 5. letos nenadoma umrla hišna kuharica s. Antonija Ana Rozman, stara 66 let, 34 let redovnica, doma iz Hraš pri Smledniku na Gorenjskem. Ko je bilo l. 1945 okoli 30 duhovnikov beguncev na škofiji v Celovcu, je bila kuharica na škofiji v Celovcu in jim je z vso ljubeznijo pomagala. Iz Celovca je šla v Gradec, kjer je kuhala v hiši za upokojene duhovnike. Od tam je prišla v Rein. Pokopal jo je cistercijski opat iz Reina ob veliki udeležbi znancev. Naj počiva v miru!

Od 6. do 9. 5. smo imeli v svoji sredi vrhovnega dušnega pastirja slov. izseljencev, msgr. Ignaca Kunstlja. Pri Sv. Antonu v Gradcu je pred našo službo božjo spovedoval in potem maševal in pridigal. Govoril nam je o

naši telesni in naši duhovni materi — ob priliki materinskega dne. Po maši se je razgovarjal z ljudmi v zakristiji.

Linz. — V Gornji Avstriji živi kar precej Slovencev. Nekateri so tu za stalno in prebivajo največ v Linzu in bližnji okolici. Spet drugi pa so tu le na začasnem delu in raztreseni po vsej deželi. Oboji so se prizadevali, da bi dobili slovenskega duhovnika. Po posredovanju vrhovnega dušnega pastirja slovenskih izseljencev mons. Kunstlja je rimska cerkvena oblast imenovala dosedanjega misijonarja v Parizu, **Cirila Lavriča**, za izseljenskega duhovnika v Avstriji. Mons. Kunstelj je pravtako ob osebem obisku na škofiji v Linzu uredil, da ga je linški škof dr. Zauner v soglasju s cerkvenimi določbami nastavljal za misijonarja vernikov, ki govorijo slovensko. Za stvar se je zavzel tudi tukajšnji škofijski referent za dušno pastirstvo med tujci dr. Vincenc Balogh. Vsem, ki so pri stvari pomagali, naj bo izrečen iskren: Bog plačaj!

Odslej naprej je v uršulinski cerkvi v Linzu (Landstraße) vsako nedeljo ob devetih **slovenska služba božja**. Pol ure prej je priložnost za sv. spoved. Bo pa tudi po drugih krajih vsaj enkrat mesečno, kjer je več rojakov skupaj.

Nekateri rojaki že sedaj izpričujejo nad tem svoje zadovoljstvo in zadoščenje s tem, da redno prihajajo k naši službi božji na primer celo iz okrog 50 km oddaljenega mesta Steyr. Seveda pa vas misijonar ne more dobiti, če se mu ne javite. Njegov naslov je v seznamu izseljenskih duhovnikov na zadnji strani ovitka „Naše luči“. Za razgovor vam je na razpolago vsak petek od 11. do 12. ure v pisarni linške Karitas (Seilerstätte 14/4) in sicer v tujskem oddelku (pritličje, soba 4). Sicer pa vas bo tudi osebno obiskal, da mu boste lahko povedali svoje želje in težave. Nekateri ste njegov obisk že doživeli.

Center za sezone delavce: Oddelek za tuje delavce pri škofijski Karitas je konec aprila t. l. odprl poseben center in sicer v središču mesta (Landstraße 44, v dvoriščni zgradbi v drugem nadstropju), ki je namenjen razvedrilu in omiki. V njem so na razpolago tudi slovenski časopisi, dalje televizija, šah in še druge družabne igre. Center je odprt vsako soboto in nedeljo od 14. do 22. ure in v sredo od 17. do 21. ure. Namesto da bi hodili v sobotah in nedeljah po gostilnah, bo bolj koristno, da se zbirate v novem centru. Kdor bo pa žejen, bo lahko dobil za tešenje tudi brezalkoholne pijače.

Sprejem novega duhovnika: V nedeljo, 2. jul., je naš novi misijonar g. Ciril Lavrič imel prvič božjo službo v Linzu. Pred

cerkvijo ga je v imenu vernikov pozdravil g. Božič. Poseben pozdrav so mu pripravili tudi otroci z deklamacijami in s šopkom. Med mašo je prepeval pod vodstvom požrtvovalnega organista g. Zoreta slovenski pevski zbor, ki ga tudi uršulinke rade hodijo poslušati na svoje skrite kore.

Telovska procesija v Linzu.

V soboto, 15. julija, so se Slovenci zbrali v Kleinmünchenu, da bi se zahvalili g. Juriju Paršiču, ki je doslej maševal enkrat mesečno Slovincem, čeprav je imel dosti dela s svojimi hrvaškimi ovčicami. Obenem so se tudi hoteli spoznati z novim misijonarjem. Pripravili so več pevskih točk in deklamacij. Spored je vodil g. Živkovič, pevske točke pa g. Zorè. Največ ploskanja so bili deležni mali otroci. Med sporedom se je poslovil od Slovencev g. Paršič in dal novemu duhovniku nekaj napotkov. G. Lavrič se mu je zahvalil za vse storjeno delo in izrazil Slovincem svoje občudovanje, da imajo lastni pevski zbor in da so od časa do časa izdajali časopis „Slovenec v tujini“. Poprosil jih je, da naj bi tudi v bodoče z vneto sodelovali pri slovenski katoliški skupnosti, da bi bila res Bogu v čast, našemu narodu pa v ponos.

Hörsching. — V nedeljo, 6. avg., smo imeli prvič slovensko mašo v tem kraju. Zbralo se nas je toliko, da smo napolnili polovico župnijske cerkve. Maševal nam je g. profesor Ambrožič, ki uči v velikem semenišču škofije Toronto v Kanadi sv. pismo bodoče duhovnike. Odgovarjali smo in recitali mašne speve, kakor želi nova liturgija. Vmes smo pa peli naše lepe mašne pesmi. Tudi k spovedi in obhajilu nas je veliko šlo, da so bili navzoči Avstrijci kar začudeni in so videli, da tuji delavci nismo le „divjaki“, temveč tudi dobri kristjani. Naslednjo sv. mašo bomo imeli spet prvo nedeljo v septembru (3. IX.) ob 11. uri.

V Bregenzu sta stopila na skupno življenjsko pot Kireta Vlado in Bednjak Rozalija iz Prekmurja. Vso srečo in srečno pot v Kanado.

V soboto, 13. majnika, smo kot že lansko leto, priredili proslavo **materinskega dneva**. Pri izvajanju kulturnega sporeda so sodelovali: naš mešani pevski zbor pod vodstvom našega poštvovalnega organista g. Zoreta, Niko in Sonja Lesjak ter Darinka Grandovčeva z deklamacijami, g. Zoretova in Sadlova s šaljivo igro „Pijanček“ ter g. Živkovič, ki je kot pevec-solist s svojim mehkim baritonom zapel nekaj lepih narodnih pesmi.

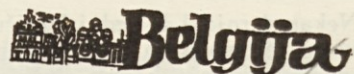
Predarlska. — Za binkošti je bilo v Bludenzu spet prijetno srečanje naših delavcev iz bližnje in daljne okolice. Prišlo nas je kakih 200 oseb. Domačini, ki čutijo svojo dolžnost poskrbeti tudi za tujce kaj razvedrila, so

Takole si sladkajo življenje Zupaničevi otroci v Fußach na Predarlskem: Kristina, Silvana, Suzi in Elizabeta.

nam preskrbeli lepo prireditve. Počutili smo se kar dobro in si želimo še kdaj kaj takega. V Dornbirnu je podjetje Herburger & Rhomburg odprlo za svoje delavce — največ naših ljudi — novo kantino. Tudi avgusta smo imeli službe božje in se bodo prihodnje mesece nadaljevale. Pol ure pred sv. mašo je vedno tudi prilika za prejem zakramentov. Povabite še druge, kadar koli je v vaši bližini domača služba božja.

Spittal ob Dravi. — V nedeljo, 2. julija t. l., je naš župnik g. Miklavčič praznoval 40. obletnico mašništva. Pravzaprav je bil posvečen 29. junija; ker je bil pa to delovni dan, smo slovesnost brez njegove vednosti prenesli na nedeljo. — Oltar smo lepo ovenčali in, ko je g. Miklavčič prišel iz spovednice, da bi šel maševat, so mu verniki zaprli pot do oltarja. Pevci so mu pred oltarjem zapeli „Ave, Marija“. Habjanova Marinka ga je pozdravila z deklamacijo, g. Florjančič s posebno čestitko in darilom. G. župnik je imel zelo slab pisalni stroj, zato smo se slovenski verniki dogovorili, da mu v znak hvaležnosti in ljubezni zberemo za novega. — Želimo jubilanu, da bi ga nam Bog še dolgo ohranil med nami in da bi nam še naprej podajal božji nauk v kleni besedi!

LIEGE-LIMBURG

Nova maša ✓

Tretja nedelja v majniku je za Slovence v Belgiji bil velik praznik. Ta dan so mnogi iz Limburga, Charleroi, Monsa, Bruslja, Liege-a in sosednje Nizozemske hoteli v Eisdenu v želji, da spremljajo pred oltar slovenskega novomašnika č. g. **Emila Hriberška**. Pri pripravi te slovesnosti so enotno nastopala naša društva: „Slomšek“ in „Sv. Barbara“ iz Eisdenu ter „Slovenska skupnost“ iz Genka. Vsi rojaki iz Limburga so sodelovali z darovi za kritje stroškov. Nekateri so bili velikodušni. Novomašnega slavlja se je posebno veselil g. Franc Krpač, sosed novomašnikove družine, ko je ta še stanovala na Kastanjelaan v Eisdenu. V priznanje je želel novomašniku za njegov idealizem pokloniti nekaj, kar bi ga spremljalo skozi vse življenje: kupil mu je krasen novomašni križ.

Ob štirih popoldne se je novomašnik s številno asistenco pojavil na stopnišču šolskih vrat. V imenu vseh ga je nagovorila gdč. Bogovič in mu izročila novomašni križ. Ob slovesnem zvonjenju se je sprevod začel pomikati proti cerkvi.

V cerkvi je mešani zbor „Zvon“ iz Nizozem-

ske novomašni spreved sprejel s pesmijo „Novomašnik, bod' pozdravljen“. Pri sv. opravilu so poleg krajevnega župnika g. Peetersa asistirali g. Zdravko Reven, g. Kazimir Gaberc, g. Anton Ilc in g. Ciril Kozina. Novomašni govornik je bil g. Vinko Žakelj. Govoril je o veličini in težavah duhovniškega poklica. „Zvon“ je doživeto podajal Tomčev slovensko mašo in tudi g. novomašnik nas je toplo presenetil, ko je vso mašo pel zelo lepo v slovenščini.

Po slovesnosti v cerkvi smo šli v dvorano k slavnostni akademiji. Tu so nastopali trije pevski zbori: Moški zbor „Jadran“ iz Charleroi, ki ga vodi g. Ivan Kodeh, „Zvon“ iz Nizozemske pod vodstvom prof. Willemsa in Slomškov zbor iz Eisdena, ki ga vodi g. Vili Rogelj. Zelo smo jim hvaležni za lepo pesem. Lep uspeh so doživeli tudi naši najmlajši iz celega Limburga, ki so novomašnika pozdravili z narodno pesmijo, priložnostnimi deklamacijami in zborno deklamacijo „Daritev“ Simona Gregorčiča.

Slavnostni govornik na tej akademiji je bil g. Zdravko Reven, ki je na novo mašo nalašč prihitel iz Celovca. Vedel je marsikaj povedati, saj je kot izseljenski duhovnik v Charleroi dolga leta spremljal novomašnike korake proti oltarju. Govorila sta tudi krajevni župan in g. župnik Peeters. Gdč. Ingrid Bonk je novomašnika pozdravila z besedami, ki jih je sestavil njen stari oče g. Franc Krpač.

Po slovesnosti v dvorani pa so naša društva novomašnika, njegovo družino, zastopnike oblasti, pevce in deklamatorje ter vse sodelavce povabila na sprejem, ki je ob dobri čaši, prijazni besedi in veseli pesmi trajal pozno v noč.

Tako smo v Eisdenu praznovali prvo slo-

Janez Perc v Fußachu na Predarlskem je dal blagosloviti svojo novo hišo in vso družino.

vensko novo mašo v Belgiji. Mnenje je soglasno: Bilo je lepo!

G. novomašnik se toplo zahvaljuje našim društvom, vsem pevcem, duhovščini in vsem, ki so na katerikoli način pomagali k lepemu poteku njegove novomašne slovesnosti.

Slovenci iz Belgije in Holandije pa želimo gospodu novomašniku, naj dragi Bog bogato blagoslovi njegovo duhovniško pot!

*

Četrto nedeljo v majniku je Društvo sv. Barbare v Eisdenu priredilo **družabni večer** z lepo igro „Materino srce“. Igravci so se zelo potrudili, da so dolge vloge podali doživeto. Večer je potekel v domačem razpoloženju.

G. Franc Ovniček iz Zwartberga je v majniku sklenil zakonsko zvezo z gdč. Marijo Volčjak. Obred se je vršil v Brusnicah pri Novem mestu. — G. Anton Hrovat iz St. Nicolas je v Seraingu popeljal pred oltar svojo nevesto gdč. Zoro Popović. — Obema mladi-

Prizor iz binkoštnega srečanja rojakov v Bludenzu na Predarlskem v Avstriji.

Obe sliki na tej strani sta z nove maše g. Emila Hriberška.

ma paroma prav iskreno čestitamo in želimo vso srečo.

V soboto, 15. julija, pa se je v Houthalenu ženil g. Jože Globelnik, učitelj na škofijski tehnični šoli v Mechelenu in dolgoletni basist v „Slomškovem pevskem zboru“ v Eisdenu. Za življenjsko družico si je izbral gdč. Ido Debevc, bolničarko v bolnici v Genku. Pri poročni maši je pel zbor učiteljev iz Mechelena. Po poroki so na sprejemu čestitali mlademu paru tudi številni zdravniki iz Genka. Na slovenski svatbi, kamor so poleg družine bili povabljeni številni sosede in prijatelji, je Slomškov zbor zapel venček narodnih. — G. Jožetu in ge. Idi tudi mi toplo čestitamo, želimo vso srečo in upamo, da bomo še vnaprej slišali Jožetov lepi bas v cerkvi in na naših odrih.

V družini g. Milana in Ane Globokar v Waterschei-u se je rodila hčerka, ki je pri sv. krstu dobila ime Petra. Iskreno čestitamo in želimo, da bi tudi Petra postala tako odlična pevka, kot so njen oče, teta in stara mama.

V družini g. Jožeta in Marije Čotar iz Opgbbeeke se je rodil sin prvorojenec. Ob krstni vodi je dobil ime Ronald. — Veselim in srečnim staršem vsi iskreno čestitamo. Veliko veselje vlada tudi v družini g. Cirila in ge. Lee Železnik v Grivegnée, kjer so tudi

dobili brhkega naslednika in ga krstili ob navzočnosti mnogih sorodnikov. Dali so mu ime Filip. Iskreno čestitamo!

Naši bolniki: V Leutu se je zdravila ga. Pepca Simončič iz Eisdenu. V Genku je bil v zdravniški oskrbi g. Anton Kavše iz Winter-sлага. Omenjenima in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave.

Naši pokojni: V Michelenu je umrl zaradi rudarske bolezni g. Alojz Pejovnik. Zapušča sina. — V Eisdenu pa je zaradi poškodb pri prometni nesreči umrl g. Franc Korber, upokojeni rudar. — Oba pokojnika priporočamo v molitev. Žalujočim izražamo krščansko sožalje.

Francija

OB LUKSEMBURGU

Nancy. — V nedeljo, 4. junija letos je bil v Nancyju krščen prvorojenec Terezije in Ludvika Oblak. Dali so mu ime Andrej. Za botra sta bila sestrična Veronika iz Joefa z njenim možem Robertom Vartiman. Popoldne se je zbralo kar lepo število Slovencev iz Nancyja in so ob zvokih slovenskih narodnih pesmi in ob kozarčku dobrega vina slovesno proslavili ta krst.

PAS-DE-CALAIS

Počitnice so tudi naši rojaki lepo izrabili. Poleg mladine, ki je iskala odpočitka v raznih počitniških kolonijah, so tudi mnoge družine odšle na boljši zrak, deloma v Franciji, nekaj rojakov pa je odšlo k znancem in svojim v domovino, kjer so v veliki večini obiskali Kraljico Slovencev na Brezjah in na Blejskem otoku. Med počitnicami smo poromali skupno z belgijskimi sorojaki v Bonsecours v Belgiji v nedeljo, 23. julija. Mašo je pel ob številni udeležbi romarjev g. Kazimir Gaberc, priložnostno pridigo pa je imel g. Stanko Kavalar. Popoldne je bilo srečanje rojakov in obisk raznih prodajaln na eni in na drugi strani meje, saj je božja pot prav na francosko-belgijski meji. Gotovo bomo ob prihodnjem srečanju imeli tudi kako prireditve, kjer bi se naše vezi še trdneje sklenile.

Romanje na Loretto je tradicionalno romanje naših rojakov iz severne Francije. Vsako leto prihihi vse, kar ni na počitnicah, da prisluhne naši prelepi pesmi, ki jo tudi Francozi tako radi poslušajo, saj se popoldne prostrano svetišče napolni. S pesmijo in molitvijo se romarji priporočé Mariji. Tudi letošnje romanje s praznovanjem obletnice mučeništva apostolov prvakov sv. Petra in Pavla in pokristjanjenja našega naroda je

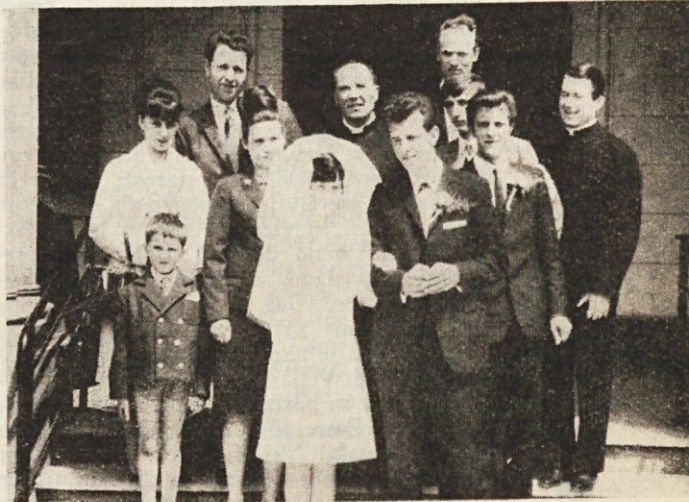
ob številni udeležbi prav lepo uspelo. Romanje v Fatimo je zaradi malo prijav odpadlo. Pač pa so tudi letos prav mnogi poromali v Lurd, kjer so dobili v veliko zadovoljstvo stalnega slovenskega duhovnika. Zahvala gospodom, ki so to omogočili, zlasti g. ravnatelju Nacetu Čretniku, ki je to organiziral.

Redna **slovenska služba božja** se prične po počitnicah 17. septembra, pouk katekizma pa z 21. septembrom.

21. maja je **krstna** voda v Mericourt-Mines obliła Silvo Gratpanche. V bolnici v Lensu pa je postal božji otrok 22. julija Alain Daniel Zavolovšek. Srečnim staršem naše čestitke, obema otrokoma pa želje, da bi vedno ostala dobra!

Mrliška kronika je v teh mesecih zelo narastla: Dne 4. junija je nenadoma odšel v večnost Jožef Zibret v visoki starosti 78 let. Tih in srčno dober rojak je živel le za dom in družino. Do zadnjega je delal kot pridna čebela. Pogrebni obredi so bili v cerkvi sv. Barbare 7. junija in ga je spremljalo veliko rojakov. Naj mu nebeški Oče poplača za njegov trud! — Dne 15. junija je po dolgi mučni bolezni dotrpela mati trpinka Angela Bučar v Novelles-s-Lens v starosti 73 let. Leta 1924 je prišla v Francijo, kjer je ostala do l. 1946, kamor se je vrnila s svojim soprogom. Vzgojila je 5 otrok, dva sinova sta pred nekaj leti umrla na silikozi. Ko je zgubila tudi svojega soproga, se je l. 1966 vrnila k svo-

Zgoraj: Slovenska skupina ob mednarodnem romanju na binkoštno nedeljo v pariški katedrali. — V sredi: Ob poroki Tatjane Kerč in Claudea Bachelay v Parizu. — Desno spodaj: Karel Vičič in Ana Stegu sta se poročila v Parizu. — Levo spodaj: ob krstu Andreja Oblaka

Solange Bevk ter Sonja in Nada Gaberšček pošiljajo pozdrave iz okolice Pariza.

ji hčerki, ki ji je do konca požrtvovalno stregla. Naj se spočije od svojega truda v tuji zemlji! — 25. junija je v Lensu preminil Franc Pezdevšek na rudarski bolezn silikozi. Iskal je zdravje v bolnici, kjer je zelo, a vdano trpel. Zapušča ženo, sina in hčerko. Naj mu bo lahka tuja zemlja! — Na poti iz Lurda je nenadoma preminil 22. junija Rudolf Berlitzg, 77 let star. Lepo pripravljen se je mesec dni v Lurdu pripravljaval na svojo pot v večnost. Ob molitvi vseh bolnikov v bolniškem vlaku je odšel pred obličje Nje, ki jo je v življenju tako iskreno častil. Naj ga Lurška Marija sprejme v svoje naročje! — V Bruay-en-Artois je 3. julija odšel v boljše domovino Ivan Rotar, upokojeni rudar, v 75. letu starosti. Tih in priden kot čebela je skoraj do konca kljub visoki starosti delal. Zvest pa je bil tudi svojim duhovnim dolžnostim in je do konca ohranil, kar mu je dobra mati vcepila v srce. Naj zasliši besede Gospoda: „Prav, zvesti služabnik, v malem si mi bil zvest, čez veliko te bom postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda.“ — 8. julija je po dolgoletni bolezn preminila v Lievinu Angela Strajnar, roj. Rebolj, v svojem 67. letu starosti. Kot sveča tako se je vse življenje použivala in svetila svoji družini in vsem z izredno lepim življenjem in srčno dobroto. Bolezen je prenašala zelo vdano, saj je bila v bolnici mesece in mesece. Bog ji je podelil zelo lepo krščansko smrt, saj se je nanjo tako skrbno pripravila in je nam tudi v tem zapustila tako lep zgled. Veliko se je s pokojnim soprogom trudila za postavitev kapele Naše Gospe Lurške na Fosse 16 v Lievinu. Za vse naša prisrčna hvala! Naj ji bo Gospod sam nje obilno plačilo! — Vsem ostalim žalujočim naših umrlih naše iskreno sožalje! Pokojnim

pa naj sveti večna luč, naj se spočijejo v Gospodu!

PARIZ

Sveta maša za Slovence je od prve nedelje v septembru zopet ob **petih** popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro Sèvres-Babylone.

Že sedaj opozarjamo, da bomo v bližnji bodočnosti spremenili kapelo, o čemer boste brali v prihodnji številki.

Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, pritličje-levo, Pariz 15°, métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93) je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Prvo obhajilo: V nedeljo, 25. junija, so prvič pristopili k svetemu obhajilu: Jurček in Nevenka Mohorčič ter Nada Pišonič. Naj jih Kruh življenja hrani in krepča celo življenje!

✓ **Zaključek šole:** V nedeljo, 25. junija, po sveti maši, je bil slovesen zaključek slovenske nedeljske šole. Pod vodstvom gđ. Zale Kemperle so otroci pripravili par prijetnih točk in pokazali, da so pod skrbnim vodstvom požrtvovalnih učiteljc res dobro izrabili možnost slovenskega pouka. Otrokom in staršem čestitamo, učiteljicam pa se toplo zahvaljujemo za njihov trud. Vse starše vabimo, da se udeležijo **sestanka staršev** v nedeljo, 10. septembra, ob štirih popoldne v naši kapeli, da se domenimo glede šole v prihodnjem šolskem letu.

Na mednarodnem srečanju — ob zaključni proslavi udeležencev v letošnjem juliju — tečaja francoskega jezika na **Katoliškem inštitutu v Parizu** (60 različnih narodnosti) je tudi slovenska skupina nastopila s slovensko pesmijo in narodnimi nošami in žela navdušeno odobranje pri vseh. Edino Slovenci so nastopili z večglasnim zborom in petjem. Ta tečaj francoskega jezika je opravilo deset Slovencev oziroma Slovenk.

Poroke: V zakramentu svetega zakona so začeli skupno življenjsko pot: Karel Vičič, doma iz Ilirske Bistrice, in Ana Stegu, doma iz Prema (20. maja), Jože Kocijan iz Golca pri Reki ter Ružica Kalabčič iz Trnjavcev v Srbiji (3. junija), Tatjana Kerč iz Ljubljane in Claude Bachelay iz Pariza (10. junija), Renato Ujčič iz Jelšan in Ivka Beber iz Desiniča pri Zagrebu (29. julija). — Vsem izrekamo naše čestitke in želimo dolgo in srečno skupno življenjsko pot.

Krščen je bil Klavdij Cetin, sin Alojzija in Marte Hrvatini (botrovala sta Alojziji Hrvatini in Dheilly Reine).

Condé-sur Vègre (Yvelines). — Dne 10. junija sta se poročila Karel Bukovec in Irena Gašparič, oba doma iz Kobilja v Prekmurju.

Poroke so se udeležili številni Slovenci iz okolice.

Ronnet (Allier). — Dne 25. junija je bila krščena Monika Horvat, hčerka Matjaža in Marije Ošlaj (botrovala sta Štefan Horvat in Veronika Clousey).

Chateauroux (Indre). — Slovenci smo se zbrali k sveti maši v nedeljo, 9. julija, ko je bil obenem tudi krst Kristine Gerič, hčerke Stanislava in Marije Mertik (botrovala sta Matija in Marija Horvat).

Aulnay-de-Saintonge (Charente Maritime). — V družini Tilke Champcau, rojene Nežič, je bila 19. aprila rojena in 16. julija krščena hčerka Fabienne Véronique, ki je prinesla veselje staršem in malemu bratcu.

St. Priest (Isère). — 13. maja sta se poročila Emil Curk, doma iz Vrhpolja, in Marija Bratož iz Orehovice pri Podnanosu. Naše čestitke!

Lurd. — V letošnjem letu so Slovenci doslej že večkrat poromali v Lurd in s tem dokazali, da se upravičeno imenujejo Marijin narod. V juniju so bili slovenski romarji iz Pas-de-Calais, v avgustu iz Pariza in Merlebacha, največ pa jih je bilo iz Slovenije, odkoder je prišlo več skupin, največja med njimi (čez 300 romarjev) je prišla pod vodstvom p. Hilarija iz Celja in č. g. Rueha iz Ljubljane 28. junija in odšla 2. julija. Z njimi je bilo 22 duhovnikov in 5 bogoslovcev. Na poti v Lurd so obiskali tudi Ars. V Lurdu so vzbujali pozornost ne samo s svojimi narodnimi nošami in zbranim petjem, marveč predvsem s svojo zbranostjo in lepo pripravljenimi koncelebriranimi mašami. 29. junija, ko se je začelo leto vere, so imeli zjutraj somaševanje v baziliki Rožnega venca, nato so prisostvovali v Pijevi podzemski baziliki pontifikalni maši, med katero je bila tudi slovenska pridiga, nakar so prišli pred votlino, kjer jih je pozdravil g. Čretnik, ravnatelj slovenskih župnij v Franciji. Višek njihovega romanja je bilo v nedeljo, 2. julija, ko je 7 slovenskih duhovnikov somaševalo pri oltarju v votlini. Lurški časopis „Journal de la Grotte“ je prinesel o njih-

Poroka Karla Bukovec in Irene Gašparič v Condé-sur-Vigre (Yvelines).

vem romanju poseben članek s sliko skupine narodnih noš. — Med slovenskimi romarji v Lurdu ne smemo pozabiti tudi skupine koroških Slovencev v mesecu avgustu. — V septembru bo slovensko romanje v Lurdu med 20. in 25. septembrom.

La Machine. — Na Binkošti sta praznovala 35-letnico svoje poroke Jakob Selak in njegova žena Marija, rojena Tenko. Vsi Slovenci in številni prijatelji in sorodniki iz Francije in iz domovine jima iskreno čestitamo ter jima želimo še mnogo mnogo srečnih let, g. Selaku se pa ob tej priložnosti še posebej zahvaljujemo za njegovo nesebično delo, ki ga s tolikim požrtvovanjem že dolga leta opravlja v korist svojih rojakov.

Puy-de-Dôme. — S precejšnjo zamudo javljamo, da je 24. novembra 1966 v Charbonnier nenadoma umrla gospa Frančiška Vresk-Skrinjar, v starosti 77 let. Pokojna je bila doma iz okolice Gorice in je zadnja leta živela v precej težkih razmerah, v katerih so ji prijatelji Slovenci in krajevni župan veliko pomagali. Bila je skromna in tiha in je tudi skoro neopaženo odšla v večnost: zjutraj so jo našli mrtvo v njeni sobi. Naj po mnogem trpljenju počiva v miru!

16. februarja je v Brassacu nenadoma umrl Franc Lorti, v starosti 75 let. Pokojni je bil doma iz Radeč pri Zidanem mostu. V Francijo je prišel avgusta 1927. leta. Zapuščica ženo Nežo, roj. Slovša, doma od Sv. Boštjana, s katero se je poročil v Trbovljah leta 1920, in sinova Jožefa in Antona ter hčerke Fani, Silvo in Rozo (eden izmed sinov, Stanko, je bil ubit v rudniku pred 9 leti). Vsem njegovim izrekamo iskreno sožalje.

Med starejšimi še živečimi rudarji vsi bolj ali manj trpijo na rudarski bolezni; mladina pa si je našla ali išče zaposlitev v tovarnah, ki so jih odprli zadnja leta, ali pa odhaja v

Pokojni Franc Lorti

V Lohhofu pri Münchnu sta se poročila g. Janez Žos in gđc. Marija Furlan.

druge kraje, kajti rudniki bodo prej ali slej končali s svojim delom. Precejšnje število delavcev iz Jugoslavije, zlasti Srbov in Hrvatov, je prišlo zadnje mesce v Clermont-Ferrand, kjer so zaposleni v tamošnjih industrijskih in gradbenih podjetjih.

Italija

Rim. — V Gorici se je konec maja poročil prof. Jošt Žabkar, nastavljenec v vatikanski knjižnici, s profesorico gđc. Ano Šturmovo. Poročal ju je ženinov brat msgr. Žabkar, ki je sedaj papeški zastopnik pri mednarodni ustanovi UNESCO v Parizu.

28. maja smo imeli majniški izlet. Obiskali smo kraj Ganazzano. Vreme nam je bilo zelo naklonjeno.

Naš koroški rojak Andrej Kajžnik je 21. maja napravil doktorat iz bogoslovnih ved. Pristojna cerkvena oblast je odobrila tisti del latinskega prevoda Slomškovega škofijskega postopka, ki zadeva junaške kreposti škofa Antona Martina Slomška.

BAVARSKA

Romanje v Altötting: Altötting je največja bavarska božja pot. Milostna kapela privabi vsako leto nad pol milijona romarjev. Tudi letos smo Slovenci iz Bavarske poromali tja in sicer 17. junija. Namen romanja je bil prošnja k Mariji, da bi vsi Slovenci, tisti doma, tisti, ki živijo v zamejstvu, in tisti, ki žive v tujini, ostali Kristusu zvesti. Bilo nas je blizu sto. V milostni kapeli je bila maša s slovenskimi molitvami, slovensko pridigo in slovenskim petjem. Sicer je bilo poleg nas mnogo tujcev, a peli smo z vso dušo in menda je bilo petje lepo. Popoldne smo v isti kapeli peli litanije Matere božje z odpevi. Potem smo se pa zbrali k razgovoru in petju v hotelu Post. Ploskali smo prelepemu petju terceta Fricovih iz Gautinga. Razhajali smo se z željo, da se drugo leto spet dobimo.

Debatna ura: Pri zadnji debatni uri v Münchnu smo se razgovarjali o aktualnih vprašanjih pod versko-moralnim vidikom. Razgovor je bil zelo zanimiv. G. Ciril Lavrič nam je odlično prikazal zgodovino izraelsko-egipčanskega spora.

Poroke: V Augsburgu Franc Založnik iz Vitanja z Irmhildo Sober iz Maribora; v Waldkraiburgu Franc Kokol iz Velike Nedelje z Julijano Kocen iz Štrigove; v Lohhofu Janez Žos iz Kovorja z Marijo Furlan z Verda; v Münchnu Oto Hohnjec iz Maribora z Marto Nemec iz Brezovice. Vsem vso srečo na pot!

Krsta: V Münchnu Renata Natalija, hči Alberta Robič in Marije Kapun; Janez, sin Marjana Zaletel in Antonije Kucher. Čestitamo!

WÜRTTEMBERG

Krsti: V župni cerkvi Hl. Geist v Stuttgartu je bil 11. junija krščen Evgen, sin Jožeta Rajh in Dragice, roj. Košar, stanujočih v Stuttgart-Rohracker; 18. junija v Oberstenfeldu Irena, hči Janeza Kovač in Marije, roj. Škedel, stanujočih v Schwaikheimu pri Waiblingenu; 15. julija v cerkvi St. Maria v Stuttgartu Suzana, hči Franca Rotar in Kristine, roj. Kovačič, stanujočih v Stuttgartu; 30. jul. v Schwaikheimu Aleksander, sin prvorojenec Jožeta Kovač in Leopoldine, roj. Grom. Dalje smo krstili v Dettingenu Kranjc Borislava, sinka Alojza in Dragice; v Esslingenu Hlebec Vojislava, sinka Viljema in Terezije; v Aulendorfu Kunst Silvo, hčerkico Franca in Terezije; v Aalenu Kranjčec Maria, sinka Zvonimira in Ance, v Sielmingenu Mrgole

Ireno, hčerko Antona in Ljudmile. Staršem tople čestitke!

Pred oltar pa sta stopila 1. junija v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu Stanislav Križman, doma iz Postojne, in Vida Mejak iz Gorič pri Hrenovicah na Vipavskem. Iz Konstanz sta se šla poročiti v Komendo na Gor. Donko Jože iz Gornje Bistrice in Koncilja Frančiška iz Komende. K Sveti Marjeti niže Ptuj pa sta se šla poročiti iz Gönningena Fras Vincenc, doma iz Črešnjevec, in Kokot Kristina, doma iz Osluševcev. Sicer so šli pred oltar še naslednji pari: v Burbergu Judež Franz iz Gaberja z rojakinjo Imparl Johano; v Konstanzu Koncilja Jožef iz Komende s Kužnik Marijo iz Malega Lipovca; v Laichingenu Poredoš Anton iz vasi Ižakovi s Kos Ano, doma iz Rošpoha, župnija Sv. Križ pri Mariboru, in v Geislingenu Brus Ernest, rojen v Vrhniki pri Ložu z Volf Slavico, rojeno v Gorači pri Čabru. — Tople čestitke in srečno skupno pot!

Namesto redne številke Naše luči, ki v poletnih dveh mesecih ne izide, je letos izšla izredna številka s posebno, enkratno vsebino. Mnogo rojakov jo je že vzelo, vsi pa ne. Ti jo lahko še vedno dobijo. To številko dobro prebrati in premišljevati bi morala biti skrb vsakega vernega Slovenca, zato jo vsem rojakom kar najbolj priporočamo.

Srečanje v Weingartenu: Tudi ob Bodenskem jezeru je našlo delo precej slovenskih delavcev in delavk. Tako najdeš večje skupine v mestih Ravensburg, Weingarten, Friedrichshafen in Konstanz.

Za konec majnika — v nedeljo, 28. maja — so se srečali ti naši rojaki v prekrasni baziliki benediktinskega samostana v Weingartenu. Okrog 200 jih je prišlo skupaj.

Srečali pa se niso tam le zaradi lepe cerkve, pač pa tudi zato, ker je Weingarten poznan mnogim našim ljudem iz zadnje vojne. Prav v tem samostanu je stanovalo nad 1000 Slovencev, potem ko so jih nacisti nasilno izselili iz naše Štajerske v Nemčijo. Pri srečanju je bilo tudi nekaj teh Slovencev. Pred nekaj leti so se vrnili v kraj svojega nekdanjega izgnanstva, da bi si kaj prislužili. Življenje se pač spreminja!

Glavna točka srečanja je bila slovenska maša v baziliki, ki je posvečena sv. Martinu. Naša pesem je napolnila velike prostore svetišča, da so se domačini kar čudili, da znajo Slovenci tako lepo peti.

Po maši nam je samostanski menih obrazložil zgodovino gradnje cerkve in samostana ter prekrasne slike na stropu in v kupoli bazilike. Pri tem smo zvedeli, da jih je naredil isti umetnik, ki je poslikal ljubljansko stolnico, namreč C. D. Asam.

Ker je bazilika v Weingartenu romarska cer-

Slovenski delavci in delavke iz okolice Bodenskega jezera (Nemčija) pri majskem srečanju v Weingartenu.

kev, se bomo odslej rojaki iz okolice Bodenskega jezera tam srečali tudi v bodoče vsaj enkrat na leto.

Obisk iz Avstralije — brez kengurjev

Da je v Avstraliji mnogo Slovencev, smo vedeli, kakšno pa je tam življenje in kako se naši ljudje vživljajo v razmere daljne dežele, pa nam je bilo bolj malo znano. Tako smo bili v Unterkochenu veseli slovenskega obiska iz Avstralije. Profesorica Anica Srebec, ki sicer živi v Avstraliji, a je za eno leto prišla v Nemčijo, da poučuje angleščino na gimnaziji v Giengenu, nas je obiskala pri mesečni maši v juliju. Najprej se je začudila, da nas je bilo toliko pri maši in pa, kako „fejst fantje“ smo. Potem pa je vabilu, naj nam kaj pove o razmerah v novi domovini.

Slovenski rojaki po službi božji pred romarsko cerkvijo v Unterkochenu pri Aalenu.

27. maja sta se poročila v St. Josefhospitalu v Oberhausen-Sterkrade, Težak Jože iz Hrastovca in Stiplovšek Zinka iz Debovca pri Rogaški Slatini

rada ustregla. V bližnjem lokalu smo napeto prisluhnili njenemu pripovedovanju in odgovorom na vprašanja, ki smo jih stavili glede življenja naših ljudi v Avstraliji, o delovnih, socialnih in drugih pogojih. Med drugim nam je povedala, da se tudi Slovenci v Avstraliji radi zbirajo v katoliški skupnosti, da imajo v Sidneyu svoj dom, pevski zbor in sedaj gradijo svojo cerkev. Tako smo se morali tudi mi čuditi in si misliti, da morajo tudi tam biti „fejšti ljudje“, ker toliko žrtvujejo za slovensko skupnost. Na vprašanje, če imajo kenguruji roge, pa nam gospodična profesorica ni mogla odgovoriti, ker je videla v Avstraliji šele enega kenguruja in niti ne ve, če je bil to mlad ali star. Ko bo prišla drugič med nas, bo pripeljala enega s seboj.

PORURJE

Krščeni so bili: Anita Elizabeta Pihler iz Oberhausen-Sterkrade, David Rajh iz Eschweilerja pri Aachenu, Dragica Kokol iz Hildena, Doris Mirjana Možic iz Duisburg-Hamborna, Valerija Jug iz Pottropa in Marija Mrak iz Monheima. Srečnim staršem iskreno čestitamo!

Essen. — 7. 8. je v Castrop Rauxel-u umrl 81-letni zavedni, stari Slovenec **Franc Borišek**. Pri pogrebu se je od njega v ganljivih besedah poslovil župnik Božidar Tensundern iz Recklinghausen-a. Od blizu in daleč so prihiteli prijatelji in znanci, da so spremili zavednega Slovenca, Boriškovega očeta na njegovi zadnji poti. Boriškov oče je vedno rad romal na božja pota na Brezje, v Kevelaer, na Annaberg itd. Sedaj pa je do-

romal v nebesa — to si je za časa svojega zemeljskega, vernega, krščanskega življenja tudi vedno želel. Mi vsi verujemo, da naš dobri in vrli prijatelj, Boriškov oče, ni umrl, temveč se je le preselil v lepšo in srečnejšo domovino, kamor bomo nekoč, kot upamo, dospeli tudi mi! Prišel je v novi in srečnejši svet, kjer več ne poznajo smrti. V tem žalostnem trenutku slovesa nas tolaži edino to upanje, da se bomo z njim še srečali, in tolaži tudi to, da je smrt dediščina vsakogar že od rojstva. Mi tudi vemo, da njegova zadnja pot ni bila težka, ker je bil poštenjak celo svoje življenje in je odšel od nas, spravljen z ljubim Bogom, našemu skupnemu cilju naproti. S svojim trpljenjem v zadnjih mesecih si je gotovo zaslužil nebesa.

Nam vsem, dragi prijatelji, pa naj ostane Boriškov oče iz Castrop Rauxel-a svetel vzgled versko in narodno zavednega, požrtvovalnega, zvestega, delavnega in vrlega moža, kateremu ni bila nobena pot predolga in nobeno vreme preslabo, da v nedeljo ne bi bil prišel v cerkev, dokler je le mogel. Tudi na njegov nagrobni spomenik bi lahko zapisali besede slovenskega pesnika svojemu dragemu prijatelju:

„Umrli je mož, značajan,
načel jeklenih, neomajen,
otajal ni ga sončni žar,
noben ga zmajal ni vihar...“!

Krsti: V Wuppertalu se je rodil Pavletu in Ani Končan drugi sin Pavel. — V Solingenu se je rodila Milanu in Rozaliji Hedl hčerka Ivanka (prvi otrok). — Vinko in Angela Šilec, pravtako iz Solingena, sta dobila tretjega otroka Alojza. — V Essenu so bili rojeni in krščeni: Robert Kričej. Oče in mati: Adolf in Helena. — Prekmurca Ivan in Marija Gjerek sta dobila hčerko Marijo (prvi otrok). — Anton in Ana Rob iz Velberta sta se vzradostila ob hčerki Moniki. — Družino Blaža in Ivanke Resnik, tudi iz Essena, pa je razveselila mala Angela-Sonja.

PORENJE

V **Finthenu** pri Mainzu je bila 11. marca krščena Irena Benko, prvorojenka Janeza in Danice, roj. Risek. Botrovala je ga. Elizabeta Preložnik.

POSARJE

V nedeljo, 21. maja, je bila krščena v župni cerkvi v Schmelzu Silvija Šafarič, prvorojenka Antona in Stefke, roj. Ferlinc. Botra sta bila Marta Svetelšek in Edvard Ferlinc. Slovenski duhovnik dr. Franček Prijatelj je 1. junija v župni cerkvi v Lebachu blagoslovil zakonsko zvezo med Jožetom Smonkar in Marijo Založnik, oba doma iz Mislinje.

V Benkingenu je bila 4. junija krščena Sabina Bartolič, hči Hermana in Marjane, roj. Germek. Botrovala sta Štefan in Ana Golob. Isto nedeljo (4. junija) je bila v Frankenholtzu krščena Beata Flajsiger, prvorojenka Franca in Kriste, roj. Prowald. Boter je bil Lojze Flajsiger.

Tatjana Kojek in Erwin Emanuel sta botrovala Alešu Zamljen, ki je bil krščen 16. julija v župni cerkvi v Hüttersdorfu.

Hessen. — V soboto, 29. julija, je bil v Grilsheimu pri Frankfurtu krščen Janez Posedi, drugorojenec Janeza in Štefanije, roj. Prelog.

Nizozemska

Tri Društva sv. Barbare na Nizozemskem so prvo nedeljo v juliju slavila **40-letnico** obstoja. Dopoldne smo se zbrali k slovesni službi božji v Lindenheuvelu, kjer je prepeval naš mešani zbor „Zvon“.

Slavnostna akademija je bila zvečer v lepo okrašeni župni dvorani v Heerlerheide. Na častnem mestu so sedeli naši vrli jubilanti: g. Mihael Zeleznik z gospo, g. Janez Kropivšek z gospo, g. Jožko Resnik z gospo, g. Franc Selič in g. Blaž Podbevšek. Po pozdravni pesmi je jubilate nagovoril predsednik „Zveze“ g. Anton Robek ml. Zahvalil se jim je za skoro polstoletno zvestobo slovenskim idealom v izseljenstvu. Moškim je izročil spominske krožnike, okrašene s priložnostnim napisom in slovenskimi simboli, gospe pa so dobile slovenski šopek. Slavljenčci so bili deležni živahnega odobravanja in čestitk navzočih.

Spregovoril je tudi krajevni izseljenski duhovnik, ki je po čestitki slavlencem opozoril na rojake, ki tudi že več kot 35 let zvesto služijo naši skupnosti. Tudi tem smo dolžni priznanja in zahvalo.

Večer je potekel ob „Zvonovi“ pesmi in poskočnem rajanju „Slovenske folklorne plesne skupine“. V veliko veselje so nam bile tudi domače melodije orkestra, ki ga vodi g. Slavko Strman.

Udeležba pa na žalost ni bila zadovoljiva. Človek bi pričakoval, da bodo vsi člani naše skupnosti s svojo navzočnostjo počastili naše jubilate. Očividno je, da nam v tej točki manjka požrtvovalnosti in smisla za odgovornost in skupnost!

Našim dragim jubilantom ponovno izrekamo toplo zahvalo za njihovo dolgoletno požrtvovalnost in kličemo: Bog vas živi še mnogo let! **Naši bolniki:** V bolnici Brunssum se je zdravil g. Svet iz Heerheide. Pošljamo mu iskrene pozdrave z željo za skorajšnje zdravlje.

Zakoncema Antoniji in Aleksandru Svetecu iz Surahammerja se je rodila lepa, zdrava in čvrsta punčka. Krstili smo jo na binkošno nedeljo, dne 14. 5. 1967 v katoliški kapeli v Vesteråsu na ime Ann-Marie. Krstna botra sta bila gospa in gospod Zalar iz Degerforsa, katera sta tudi birmanska botra Antoniji.

Dne 21. maja je v Degerforsu obiskal vse Slovence naš slovenski duhovnik g. Jože Flis iz Eskilstune. Prinesel nam je tudi zadnjo številko „Naše luči“, se pozanimal za naše življenje tukaj in obenem bral sveto mašo v katoliški kapeli v Karlskogi, kamor nas je mnogo prišlo. Pridiga je bila slovenska, sama maša pa latinska in ob koncu smo tudi zapeli slovensko „Spet kliče nas venčani maj“. — H. S.

Poroka: V soboto, 27. maja, sta si obljubila trajno zvestobo pred Gospodovim oltarjem Benedikt Koncut, doma iz Vedrijana pri Kojskem (Primorsko) in Ana Zorzut, doma iz istega kraja. Priči sta bila g. Alojzij Korečič in g. Martin Prinčič iz Malmö. Novoporočencema naše iskrene čestitke!

Krsti: Dne 27. maja je bil krščen Viktor Albin Habjanič, sin Jožefa, doma iz Moškanje pri Ptujju, in Albine Vohl, doma iz Dobrovceva pri Mariboru. — Dne 24. junija pa je bila krščena Margareta Ana Križ, hči Danijela, doma iz Dobropolj, in Amalije Markovič, doma iz Orehka. Botri so bili pr-

Novoporočenca g. Benedikt Koncut in ga, Ana Zorzut s pričama pred katoliško cerkvijo v Malmö po poroki

vemu g. in ga. Iskra iz Malmö, drugi pa g. in ga. Krašovec iz Malmö.

Göteborg. — Dne 10. junija je bila krščena Suzana Weingerl, hči Karla, doma iz Špičnika pri Svečini, in Matilde Štrbal iz Rošpoha pri Spodnji Sv. Kungoti. Botri so bili g. in ga. Šestan in Tollereda.

Eskilstuna. — Dne 9. julija je bila krščena Suzana Romih, hči Vladislava in Milene Romih iz Eskilstune. Botra sta bila g. in ga. Benolič iz Eskilstune.

Vsem novokrščenim želimo mnogo sreče in božjega blagoslova v življenju!

Pogreb: Dne 20. junija je nenadoma premnila gospa **Martina Duh** v Bjuvu, šele v 36. letu starosti. Zapušča moža g. Stanislava in dva nedoletna sinova. Smrt gospe Martine je odjeknila z velikim iznenadenjem in žalostjo med vsemi Slovenci v tem okolišu. Saj smrt je vedno nekaj žalostnega, toda toliko bolj, če mlada mati zapusti za vedno svojo družino; zato smo jo tudi na zadnji poti na pokopališče v Bjuvu dne 27. junija spremili v tako velikem številu. Njenemu možu g. Stanislavu Duhu in sinovoma izražamo naše globoko sožalje!

Misijon: Počitnice so končane. Večina od vas se je že vrnila na svoja delovna mesta, odpočiti na duhu in na telesu. Potrebno pa ni samo, da nadaljujemo z novimi močmi s telesnim delom, ampak tudi z duševnim. Zato bomo v prihodnjem postnem času imeli misijon, če se bo dalo organizirati, vsaj v Malmö in v Göteborgu, kjer vas je največ. Sicer je do tega še dolgo, toda čas teče hitro in je treba na to že sedaj misliti. Zlasti je prav, da molite za to in vključite v svoje vsakdanje molitve tudi ta namen, da bi se misijon lahko izvedel in da bi bili njegovi sadovi milosti obilni.

Širjenje „Naše luči“: Tisti, ki imate „Našo luč“ naročeno, je prav, in vas to tudi prosim, da jo daste čitati tudi novodošlim. Nekateri se bodo verjetno odločili, da jo naročijo. Ne gre za to, da se dela kaka trgovska propaganda za list, temveč gre za duhovno korist izseljencev. Če kje, potem je tukaj na Švedskem še posebno važno, da ima vsak naročen dober list, ki piše za izseljence in o njih problemih, in ga pišejo ljudje, ki že sami skozi mnogo let in skozi vse ugodne in težke razmere delijo usodo naših izseljencev.

nove knjige

Ruda Jurčec, *Skozi luči in sence* (1914—1958), II. del (1929—1935), strani 596 + XX. — Besedilo na ovitku pravi: „Jurčec dar, da oživi dobo, da najde vrelec njenega duha in njihovo podtalno povezavo, da por-

tretira pglavitne nosilce tega duha v presegnetljivih osvetljavah, ki kombinirajo notranjo in zunanjo podobo — se je v tem delu na široko razmahnil.

Iz domačega sveta se je visokošolčeva pot privila Parizu in zajela ob vrnitvi še Švico in Nemčijo. Pred nami se križajo perspektive svetovne politike: Zveza narodov pod pacifističnim vodstvom Francije je na smrt bolna, človeštvo minirata nacizem in komunizem. Pisec lovi s časniške tribune v parlamentu, v zakulisnih preduhih, ob javnih manifestacijah in iz privatnih okolij kretnje vodilnih osebnosti (Briand, Herriot, Daudet, Laval, Maurras), sledi namenom in sredstvom idejnih gibanj, zlasti katoliškega. S toplim humorjem prikazuje študentsko življenje — pravi idilični intermezzo v veliki kompoziciji Luči in senc — predstavlja slovensko kolonijo in hrvaške prijatelje v mestu — Luči (duhovnike z Ahčinom in Kuharjem na čelu, Beblerja, Kocbeka, presunljivo usodo Petra Donata; umetnika Wisiakovo, Mlakarja, Glasbeno matico in njen koncert z viharim uvodom).

Zadnja četrtina knjige ima pomenljiva naslova: Skozi tolmune komunizma in Fin de siècle. Jurčec se je ob povratku v Ljubljano znašel v krogu mladih intelektualcev, ki so se z vso prizadetostjo skušali poglobiti v jedro naših vprašanj in želeli usmerjati slovensko usodo. Voditelji in uradniki jugoslovanske države zanje niso imeli razumevanja ne ljubezni, slovenski politični in kulturni prvaki — blesteče so njih karakteristike pri unionskem omizju — pa so v marsičem odpovali. In svoje lovke je že povsod razpredel rdeči polip. Spričo tega, kar se je par let pozneje zgodilo, je šegavost teh strani pretresljiva. Mojstrski učinek.

Ako ima zgodovina malo učencev, ki jim dejstva razsvetle razum in ogrejejo srce, je verjetno in je upati, da jih bodo Luči in sence imele mnogo. Alojzij Geržinič.“

Knjigo lahko naročite v Mohorjevi knjigarni v Celovcu.

pošta

Marinka Škrjanc, Švedska — Kako vesel sem bil tvojega pisma! Na vsa vprašanja si prav odgovorila. Ko bi imel tvoj točen naslov, bi ti poslal kakšno knjigo za nagrado. Bodi lepo pozdravljena! — Urednik.

B. F., Linz — Hvala lepa za pismo. Glede cerkvenega davka se z vami povsem skladam. Pri vprašanju o slovenskih katoličanih med zadnjo vojno bi opomnil samo to, da je NL odgovorila na stavljeno vprašanje. Vse, kar vi pišete s tem v zvezi, je lahko res, ni pa

odgovor na vprašanje. — Zanimiv je vaš stavek, da „zlasti koroški Slovenci po smrti škofa Slomška nismo imeli škofa, ki bi vsaj pasivno obvladal naš jezik.“ — Ne vem pa, na koga mislite, ko pravite o zadnji vojski v Sloveniji. „da volk ne more ugrabiti niti ene ovce, dokler čuva čredo budno oko dobrega pastirja.“

N. Z., Nemčija — Prebrali ste odgovore na svoja vprašanja in „ste globoko razočarani“! Pri najboljši volji ne vem, kako naj bi drugače odgovoril kot v skladu z današnjo teologijo, kar sem tudi storil. Moti me pa v vašem pismu stavek: „Sicer sem se tega nekoliko nadejal.“ Ali vas niso morda odgovori razočarali deloma tudi zato, ker ste se že vnaprej nadejali, da vas bodo? Pa še to: svet vere je končno le svet vere in ne matematike, kjer je vse jasno.

F. J. — Vaš fotozapis iz Tübingena je žal prišel prepozno.

H. B., Nemčija — Poslali ste risbo z eno potezo. Nismo je objavili, ker do sedaj nismo še takih rubrik načeli. Pa tudi nekoliko prezamotana je, da bi bila zanimiva.

S. K. — Pesem „Mati ob grobu“ še ni za tisk. **Rojak iz Francije (P. d. C.)** — Smešnice ne smemo vzeti preresno, tudi če nas prizadejejo. Mislim, da bi vaš dopis ne dosegel tistega, kar prav vi hočete z njim doseči.

J. G., Prekmurje — Letos objavljamo samo pesmi v otroškem kotičku. Če bi bilo kaj za tam, z veseljem objavimo, da je le dosti zrelo.

ČESTITKA — Iskreno čestitamo msgr. dr. Pavlu Robiču k častnemu nazivu. Poleg drugih sta bili za časa bivanja v italijanskih taboriščih njegove dobrote deležni tudi družini Hančič in Bajt, ki sta zdaj na Švedskem. Za njegovo pomoč sta mu še vedno hvaležni.

Cela vrsta fotografij ni prišla zaradi pomanjkanja prostora na vrsto. Objavili jih bomo drugič. Iz istega razloga je morala ponovno odpasti Naša lučka.

razno

MALE OGLASE sprejema uredništvo Naše luči do 10. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 30 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1 avstrijski šil. (2 bfr, 0,20 NF, 0,15 DM ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti

za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v znamkah pristojbino za dvojno pisem v tujino. Če tega ne stori, ne dobi odgovora. Pisem uredništvo oglaševalcem ne posreduje.

Zapriseženi sodni tolmač za slovenski in srbohrvatski jezik **MILENA GRATZA** prevaja vse vrste dokumentov, listin in tekstov. 8, München 27, Kufsteiner StraÙe 2/III, tel. 48 69 01.

PREVAJALSKA SLUŽBA V NEMCIJI. Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog **JOSEPH ARECH**, 8000 München, LauingerstraÙe 42. Pišite mu!

Slovenski in hrvaški sodnijski **TOLMAČ MARTIN SAPOTNIK** prevaja vse vrste dokumentov in razne listine hitro in zanesljivo, 413 Moers-Meerbeck, Luisenstr. 23, Rhld.

JANKOVIČ, 17 rue Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, je zaprisežen prevajavec in piše tudi razne prošnje. Pišite mu!

VIPAVC JOŽE, 7 Stuttgart-S., Nemčija, Export-Import podjetje, na BöblingerstraÙe 164 (tel. 60-43-62), vam solidno postreže in vam nudi kmetijske stroje, kosilnice, traktorje od najlažjih do najtežjih, škroplilnice znamk „Irus“, „Schanzlin“ in drugih, gasilne brizgalne, radijske in televizijske aparate, magnetofone, kino- in fotoGRAFSKE aparate, pralne stroje, hladilnike in gospodinjske stroje vseh vrst, šivalne stroje vseh znamk in pletilne stroje svetovno priznane znamke „Kayser“ (netto DM 490,—), elektr. strojčke za popravilo nogavic „Kolibri“ (DM 280,—), motorne žage, stroje za predelovanje lesa, betonske mešalce z električnim, bencinskim ali dizlovim motorjem ter pošilja na zaželeno naslove in v vse države.

Podjetje **DRUZOVIČ** (Export-Import, Marienstrasse 38b, Stuttgart) dobavlja najsoodnejše proizvode elektronike in elektroindustrije, priznane in iskane obrtniške stroje ter aparate, kmetijske stroje znamke »Holder« in pripomočke vseh vrst. Dobavlja tudi v Jugoslavijo. Rezervni deli zagotovljeni.

PRODAM polovico hiše (dvojčke) v Ljubljani in to v grobem stanju do podstrehe, v dinarjih ali v tuji valuti. Cena po dogovoru. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (69)

ZA TISKOVNI SKLAD

Rojaki iz Holandije 30 gld. (Heerlerheide). Terezija Bantaša, Aldenhofen, 2 DM.—; J. Pezdir, Nemčija, 9 DM. — Vsem Bog plačaj!

od doma

BLED — V festivalni dvorani na Bledu so bile v letošnji turistični sezoni štiri večje razstave in sicer: Slovenska kmečka noša, Slovenska ljudska maska, Ljudsko slikarstvo in Kamnita ljudska plastika s Krasa.

BOHINJ — Tradicionalna bohinjska kmečka ohcet, ki je bila letos že trinajstič, je spet privabila množico turistov. Prikaz naših starih ljudskih običajev in lepih narodnih noš je bil zanimiv. Pod skalco so prikazali stare fantovske običaje ob vasovanju, v Stari Fužini pa prihod ženina in svatov po nevesto. Sprevod je potem krenil na ženinov dom. Vmes so jih ustavili vaški fantje, ki so ob jezeru, blizu mostu, postavili šrango. Program se je nadaljeval Pod skalco na ženinovem domu. Tam so godci raztegnili mehove, plesalci pa so se veselo zavrteli in pokazali nekaj starih domačih plesov.

BRASLOVČE — Na osrednji prireditvi slovenskih hmeljarjev je bilo blizu 10.000 ljudi. V Žalcu so predali mesto hmeljskega starešine za nadaljnjo sezono in izvolili hmeljsko princezo, v Braslovčah pa pripravili povorko domiselno urejenih vozov s konjskimi vpregami, tekmovanje v hitrosti in kvaliteti obiranja hmelja in pa v postavljanju hmelja.

CERKLJE — V tem gorenjskem kraju je bila v novi šoli od 12. do 20. avgusta zanimiva razstava pod naslo-

vom „Teden cvetja“. Na njej so zvečine sodelovali domačini. Z razstavo želi turistično društvo zainteresirati ljudi za urejanje vrtov, oken in balkonov.

ČRNCI — V neposredni bližini nove tovarne krmil v Črncih, ki bo začela delati te dni, urejajo 6-stanovanjski blok iz prejšnjega skednja. Blok bo za delavce te tovarne.

GORICA — Zveza slovenske katoliške prosvete na Goriškem je priredila spominsko proslavo ob peti obletnici smrti pevovodja in profesorja Mirka Fileja ter odkrila njegov spomenik v veži Katoliškega doma.

KRIŽEVCI — Letošnji „Kmečki bal 67“ v Križevcih pri Ljutomeru je imel predvsem namen oživljati stare šege. V dolgi povorki so bili na vozovih dedek in babica z vnuki, mlatič, krovci slamnatih streh, trlje lanu in zastopniki drugih pozabljenih poklicev. Na vrsti je bilo tudi staro prleško gostüvanje.

LJUBLJANA — Umrli je pesnik Alojzij Gradnik, sin goriških Brd, eden velikih oblikovalcev slovenske besede. Umrli so med drugim še pisateljica Ilka Vašteto-va, univerzitetni profesor duhovnik dr. Janez Fabijan in stolniški župnik v Ljubljani prof. Franc Glinšek.

LJUBLJANA — Na marksiistični visoki šoli za politične vede se je vršil štiri-

dnevni tečaj za učitelje pod naslovom Šola in religija. Med drugim so govorili o različnih zamislih širjenja brezboštva po komunističnih deželah, o razvoju odnosov med Cerkvijo in državo v Jugoslaviji in o pouku socialistične morale.

LJUBLJANA — V dvorani Tivoli se je vršil mednarodni festival jazz-glasbe.

LJUBLJANA — Odprli so razstavo „Slikarstvo na panjskih končnicah“. Več kot 600 različnih motivov je na njih, med njimi šegavo slikanje poklicev in polja, afriške živali, zajec, ki nosi lovca k pogrebu, človek-ptica, odnosi med moškimi in žensko, šaljivo obdelovanje ženskih slabosti, vojaki in cvetni šopki.

LJUBLJANA — Ljubljansko turistično društvo je letos izdalo 50.000 barvnih prospektov Ljubljane in 110.000 malih načrtov mesta z vsemi informacijami. Nedavno so dali v prodajo 15.000 izvodov „Vodnika po mestu“. Publikaciji je priložen načrt mesta. Izdali so še posebej zemljevid mesta s seznamom cest in ulic.

LJUBLJANA — Na Rakovniku v Ljubljani gradi celjsko gradbeno podjetje „Ingrad“ šest stanovanjskih objektov in stanovanjsko poslovno zgradbo. Skupno bodo na tem zazidanem otoku zgradili 240 stanovanj v montažni izvedbi, 100 stanovanj v klasični izvedbi, zgradbo za preskrbo, servis in skupne garaže.

LJUTOMER — Odprli so novo vinsko klet. Začeli so jo graditi že l. 1963. Preračunana je za 500 vagonov vina. Ima 133 orjaških cistern in mnogo velikih sodov. Lijak v kupoli sprejme v eni uri 40 ton grozdja.

LUKOVICA PRI BRDU — Pod Kersnikovim gradom so Lukovčani že osmič priredili skoraj uro trajajoči „rokovnjaški napad“: nad sto gorenjskih narodnih noš, „jara gospoda“ z gradu v kočiji s postiljonom v zelenem kroju, gostilna pri Joštu, Napoleonovi vojaki, rešitev ujetih rokovnjačev iz lju-bljanskega gradu.

MARIBOR — Več kot 20.000 ljudi je bilo navzočih ob odhodu 600 rancarjev na tridnevno pot na 40 rancah, dveh splavih in treh motornih čolnih po Dravi od Maribora do Donje Dubrave. Karavana prijateljstva ima zlasti turistične namene.

METLIKA — Vinogradniška cesta, po kateri poteka tudi ves turistični promet na Veselico, v Vinomer, Drašiče in druge kraje, je kaj zanemarjena. Ceste nihče ne vzdržuje, po odprtem kanalu ves dan teče gnojnica, ki priteka izpod gnojnega kupu tik nad cesto.

PIRAN — Pomorsko podjetje „Splošna plovba“ ima 17 ladij s skupno 177.620 brt. Poleg tega ima še nekaj malega obalnega ladjevja v Kopru, Piranu in Izoli.

POSTOJNA — V teh dneh so v vsa glavna mesta Evrope in tudi druge celine razposlali nov turistični prospekt Postojnske jame, ki so ga natisnili v 400.000 izvodih. Prospekt obsega pet značilnih posnetkov Postojnske jame in fotografije o Predjamskem gradu, Pivki in Skocijskih jamah. Na

zemljevidu so označene vse važnejše poti v Evropi, ki peljejo v Postojno. Natisnjen je v osmih svetovnih jezikih.

POSTOJNA — Na več gradbiščih v Postojni zidajo stanovanjske bloke, garaže in delavnice gozdnega gospodarstva, dalje pekarno ajdovskega „Mlinotesta“, trgovsko poslopje podjetja „Nanos“. Za zdravstvenim domom opravljajo zemeljska dela za zidanje osemletke.

PTUJ — Ptujska radijska postaja je 12. avgusta proslavljala peto obletnico svojega obstoja in dela. Svoj studio ima v grajskem stolpu, pisarno pa na Magistratu v Ptuj. Sodelavci obveščajo prebivalce o dogajanju v tem predelu Slovenije. Ptujčani pa imajo najrajši oddaje čestitk ob nedeljah in praznikih.

RADOVLJICA — V vrsti kulturnih prireditev med letošno turistično sezono je bila v nedeljo, 9. julija, v Bohinju „Pod skalco“ srečanje pevskih zborov in folklornih skupin iz krajev v radovljiski občini. Na tem lepem naravnem prizorišču blizu jezera so nastopili pevski zbori iz Bohinjske Bistrice, Srednje vasi, z Gorjuš, iz Podnarta, Kroke in Radovljice. Za popestritev programa pa so nastopile tudi tri folklorne skupine in sicer iz Gorii, Bohinjske Bistrice in z Bleda.

RUŠE — Po sistemu težke montaže gradijo pri Rušah most čez Dravo. Imel bo dva nosilca in bo dolg 132 m. S hodnikom za pešce bo širok 8,50 metrov. Menijo, da bo delo končano do konca meseca novembra.

SLOVENSKA BISTRICA — Končale so se prve pohorske turistične prireditve. Na prostoru pred nekdanjo

lovsko kočjo grofa Attemsa se je zbralo nekaj tisoč Bistričanov in okoličanov, ki so se udeležili izvirne pohorske ohceti. Nastop je bil folklornega značaja, sicer pa so take ženitve deloma še danes običajne na južnem Pohorju. Nastopili so pravi svatje, godci, bile so tudi „šrange“, uganke in vse, kar sodi ženitovanjskim običajem.

STORE — Na Lipi pri Štorkah bodo 2. septembra odprli novo, sodobno osnovno šolo. Je moderno opremljena in ustreza vsem zahtevam sodobnega šolstva. Stala je 350 milijonov S dinarjev.

VELENJE — Na tem tradicionalnem praznovanju, ki je bilo 3. julija, so razen športnih iger in spreveda rudarjev izvedli rudarski „skok čez kožo“. Več kot sto mladih fantov, absolventov rudarskega šolskega centra v Velenju, so v tej slovesnosti sprejeli med rudarje.

VRHOVO PRI RADEČAH — Vrhovčani in Praporčani so odprli vodovod, ki je stal več kot 17 milijonov Sdin. Prebivalci sami so v denarju in s prostovolinim delom prispevali k napeljavi vodovoda kar 13 milijonov starih dinarjev.

ZBIGOVC — Kulturno-prosvetna sekcija gasilskega društva Zbigovci-Lastomerici pri Gornji Radgoni je nedavno ustanovila moški pevski zbor, ki pridno vadi. Zbor je prvič nastopil na festivalu amaterskih pevskih zborov junija letos v Gornji Radgoni. Pevski zbor vodi domačinka Marija Roškar.

ZELEZNICI — 19. in 20. avgusta je bil čipkarski dan. Na njem so prikazali čipkarsko obrt. Izbrali in nagradili so najlepše čipke. Čipkarji so svoje izdelke tudi prodajali.

Erscheinungsort : Klagenfurt
Verlagspostamt : A-9020 Klagenfurt
Printed in Austria **P. b. b.**

NAŠA LUČ, mesečnik za Slovence na tujem. — Letnik 16.
List ureja uredniški konzorcij. Odgov. urednik : dr. Janko Hornböck.
Založba : Družba sv. Mohorja. Tisk : Tiskarna Družbe sv. Mohorja.
Vsi v Celovcu. — Opremo platnic izdelal : Klavdij Palčič. — List
izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta). — Naroč-
nina za eno leto je 40 šilingov ali 80 belgijskih frankov, 8 francoskih
frankov, 6,8 švicarskih frankov, 5.50 nizozemskih goldinarjev, 7 nem-
ških mark, 1000 lir, 16 angleških šilingov, 10 norveških kron, 8,50
švedskih kron, 10 danskih kron, 2 ameriška dolarja, 2 avstralska do-
larja. Naročnike sprejemajo poverjeniki lista in uprava Naše luči.
Uredništvo in uprava: Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria.

SLOVENSKI DUŠNI PASTIRJI IN URADI

ANGLIJA — Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9
(Tel. 01-735-66 55).

AVSTRIJA — Ciril Lavrič, Röm.-kath. Pfarramt Haid, 4052 Ansfelden
(O. O.). — Korotan, Albertgasse 48, 1080 Wien VIII. —
Janez Hafner, Theodor-Körnerstraße 111, 8010 Graz. —
Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.
(Tel. 04762/33462).

BELGIJA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège (Telefon
04/23 39 10). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain,
Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/36 77 54).

ITALIJA — Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei
Colli 8, Roma.

FRANCIJA — Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Tel.
636-80-68). — Bogdan Makovec, 7 rue Gutenberg, 75
Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalarič, 17 rue
Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton
Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Stanko
Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob
Vučina, 6 rue de France, 06 Nice.

NEMČIJA — Lojze Škraba, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathilde-
straße 18. (Telefon 62676). — Ivan Ivko, 43 Essen-
Altenessen, Schonnefeldstraße 36. (Telefon 291305). —
Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52.
(Telefon 47-944). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S,
Kolbstr. 15/I. (Tel. 72278). — Ciril Turk, 73 Esslingen,
Häuserhaldenweg 36. (Tel.: Stuttgart 353177). — Dr.
Janez Zdešar in dr. Branko Rozman, Schubertstraße 2/I,
8 München 15. (Telefon 53 64 53).

NIZOZEMSKA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA — Jože Flis, Djurgardsvägen 32, Eskilstuna. (Telefon
016/14-16-66).